

ΠΡΟΣΟΧΗ ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΑΠΡΑΞΕΤΕ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ ΕΝΕΚΑ ΑΒΕΛΤΕΡΙΑΣ Ή ΑΓΝΟΙΑΣ

ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ, δηλώνουμε απλά, καθαρά, τίμια και ξάστερα, ότι ΤΟ ΠΑΝΕΝΔΟΞΟ, ΤΟ ΕΠΙΦΑΝΕΣ, ΤΟ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟ, ΤΟ ΠΕΡΙΚΛΕΕΣ, ΤΟ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΟ, ΤΟ ΠΟΛΥΥΜΝΗΤΟ, ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ, ΤΟ ΠΕΡΙΦΑΝΕΣ, ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ, ΤΟ ΑΠΑΣΤΡΑΠΤΟΝ, ΤΟ ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟ, ΤΟ ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΔΕΝ ΕΚΧΩΡΕΙΤΑΙ, ΔΕΝ ΠΑΡΑΧΩΡΕΙΤΑΙ, ΔΕΝ ΔΩΡΙΖΕΤΑΙ, ΔΕΝ ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΣΦΕΤΕΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΒΑΡΔΑΡΙΤΙΚΑ ΚΛΕΦΤΡΟΝΙΑ. Το ΟΝΟΜΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ είναι ιερό για εμάς τους Έλληνες, διότι εκφράζει την ύπαρξη, την οντότητα, το είναι μας, την τιμή, το πνεύμα, την ψυχή και την απόλυτη περηφάνειά μας. ΤΙΠΟΤΕ ΑΠΟ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΔΕΝ ΠΑΡΑΧΩΡΕΙΤΑΙ. ΔΕΝ ΕΚΧΩΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΑΣ, ΔΕΝ ΕΚΧΩΡΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ. **Η ΕΚΧΩΡΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΒΑΡΔΑΡΙΤΕΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, ΚΑΤΑ ΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΟ, ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΔΟΣΙΑ.** Δεν έχει καμμία σημασία για την πατρίδα μας να δηλώσει κάποιος προδότης μετά, ότι είχε αυταπάτες, ή ότι ήταν λάθος μου (mea culpa). Το έγκλημα εις βάρος της πατρίδος μας θα έχει συντελεσθεί και τίποτε δεν θα μπορεί να το επανορθώσει.

Η εκχώρηση από εμάς τους Έλληνες, οι οποίοι είμαστε οι κήτορες, οι μόνοι και νόμιμοι κληρονόμοι, στα Σκοπιανικά κλεφτρόνια, του πανενδόξου και πανίερου Ελληνικού ονόματος ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, ως Gorna Makedonija (Γκορνα Μακεντονιγία) είναι η απόλυτη προδοσία της πατρίδος μας. Gorna Makedonija στα Σλαβικά των Ουννοταταρομογγόλων Σκοπιανών σημαίνει ΑΝΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΠΡΟΣΟΧΗ

Το όριο της **Άνω Μακεδονίας** (ορεινή Μακεδονία) από την **Κάτω Μακεδονία** (πεδινή ή προς θάλατταν Μακεδονία), είναι ο **ποταμός Αλιάκμων**. “Ότι Πηνειός μὲν ὀρίζει τὴν **κάτω καὶ πρὸς θαλάττη Μακεδονίαν** ἀπὸ Θεσσαλίας καὶ Μαγνησίας, **Ἀλιάκμων δὲ τὴν ἄνω**, καὶ ἔτι τοὺς Ἑπειρώτας καὶ τοὺς Παίονας καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Ἐρίγων καὶ ὁ Ἀξιός καὶ ἕτεροι”. (Στράβων, “Γεωγραφικά, Ζ’. Απόσπασμα 12”). “Ο Πηνειός διαχωρίζει την κάτω και την παραθαλάσσια Μακεδονία από την Θεσσαλία και την Μαγνησία. Ο Αλιάκμων αποτελεί το όριο της **άνω Μακεδονίας**. Επίσης αυτός (ο Αλιάκμων), καθώς και ο Ερίγων και ο Αξιός και άλλοι ποταμοί διαχωρίζουν την Μακεδονία από τους Ηπειρώτες και τους Παίονες”.

Άνω Μακεδονία είναι η Λυγκηστίς (ή Λύγκος), η Πελαγονία, η Ορεστίς, η Ελιμιώτις (ή Ελίμεια), ή με σημερινούς όρους η δυτική Μακεδονία, δηλαδή η Φλώρινα, η Καστοριά, η Κοζάνη, τα Γρεβενά. “Καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ Λύγκον καὶ Πελαγονίαν καὶ Ὀρεστιάδα καὶ Ἐλίμειαν τὴν **ἄνω Μακεδονίαν** ἐκάλουν, οἱ δ’ ὕστερον καὶ ἐλευθέραν· ἔνιοι δὲ καὶ σύμπασαν τὴν μέχρι Κορκύρας Μακεδονίαν προσαγορεύουσιν, αἰτιολογοῦντες ἅμα, ὅτι καὶ **κουρᾶ καὶ διαλέκτω καὶ χλαμῦδι** καὶ ἄλλοις τοιοῦτοις χρῶνται παραπλησίως”. (Στράβων, “Γεωγραφικά, Ζ’.7.8”).

“Και μάλιστα και τη Λυγκηστίδα, την Πελαγονία, την Ορεστίδα και την Ελιμιώτιδα, εκάλουν **Άνω Μακεδονία** και κατόπιν και ελευθέραν. Υπάρχουν και ορισμένοι που ονομάζουν Μακεδονία όλη την περιοχή μέχρι την Κόρκυρα (Κέρκυρα) με την αιτιολογία ότι οι κάτοικοί της έχουν παρόμοια, **κούρεμα, γλώσσα, χλαμύδα** και άλλα τέτοια χαρακτηριστικά”.

Οι ονομασίες **άνω Μακεδονία** και **κάτω Μακεδονία** αναφέρονται και από τον Ηρόδοτο. “Τοῦ δὲ Ἀλεξάνδρου τούτου ἔβδομος γενέτωρ Περδίκκης ἐστὶ ὁ κτησάμενος τῶν Μακεδόνων τὴν τυραννίδα τρώπῳ τοιῶδε. Ἐξ Ἄργεος ἔφυγον ἐς Ἴλλυριοὺς τῶν Τημένου ἀπογόνων τρεῖς ἀδελφοί, Γαυάνης τε καὶ Ἀέροπος καὶ Περδίκκης, ἐκ δὲ Ἴλλυριῶν ὑπερβαλόντες ἐς τὴν ἄνω Μακεδονίην ἀπίκοντο ἐς Λεβαίην πόλιν”. (“Ιστορίαι, 8.137.1”). “Αυτοῦ του Αλεξάνδρου (Αλεξάνδρου Α΄) ἔβδομος πρόγονος εἶναι ὁ Περδίκκας (Περδίκκας Α΄), ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε τὴ βασιλικὴ ἐξουσία τῶν Μακεδόνων, μὲν αὐτὸν τὸν τρόπον: Ἀπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Τημένου ἔφτασαν στὴν χώρα τῶν Ἰλλυριῶν, φυγάδες ἀπὸ τοῦ Ἄργου, τρία ἀδέρφια, ὁ Γαυάνης, ὁ Αἰρόπος καὶ ὁ Περδίκκας· καὶ ἀπὸ τὴν Ἰλλυρία, περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ βουνά, ἔφτασαν στὴν Ἄνω Μακεδονία, στὴν πόλιν Λεβαία”.

“Δοκέειν δὲ μοι, ἀρρώδιῃ ἦν τὸ πείθον, ὡς ἐπύθοντο καὶ ἄλλην ἐοῦσαν ἐσβολὴν ἐς Θεσσαλοὺς κατὰ τὴν ἄνω Μακεδονίην διὰ Περρραιβῶν κατὰ Γόννον πόλιν,...”. (“Ιστορίαι, 7.173.4”). “Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἐκεῖνο που τοὺς ἐπέισε ἦταν ὁ φόβος, ὅταν ἔμαθαν πῶς ὑπάρχει κι ἄλλο πέρασμα γιὰ τὴ Θεσσαλία, στὴν περιοχή τῆς Ἄνω Μακεδονίας, που, διασχίζοντας τὴν χώρα τῶν Περρραιβῶν, ἐβγαζε στὴν περιοχή τῆς πόλης Γόννου,...”.

“...καὶ ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν ἢ περ ἀπὸ **Μακεδονίης τῆς κάτω** ἐς Θεσσαλίην φέρει παρὰ ποταμὸν Πηνειόν, μεταξὺ δὲ Ὀλύμπου τε ὄρεος ἐόντα καὶ τῆς Ὀσσης.”. (“Ιστορίαι, 7.173.1”). “...κι ἔφτασαν στα Τέμπη, στο πέρασμα που ἀπὸ τὴν **Κάτω Μακεδονία** βγάζει στὴ Θεσσαλία, δίπλα ἀπὸ τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ, που κυλά τὰ νερά του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὄρη Ὀλυμπος καὶ Ὀσσα”.

Οἱ ονομασίες **άνω Μακεδονία** καὶ **κάτω Μακεδονία** αναφέρονται καὶ ἀπὸ τὸν Θουκυδίδη. “ξυνηθροίζοντο οὖν ἐν τῇ Δοβήρῳ καὶ παρεσκευάζοντο, ὅπως κατὰ κορυφὴν ἐσβαλοῦσιν ἐς τὴν **κάτω Μακεδονίαν**, ἧς ὁ Περδίκκας ἦρχεν. Τῶν γὰρ **Μακεδόνων** εἰσὶ καὶ Λυγκησταὶ καὶ Ἐλιμιῶται καὶ ἄλλα ἔθνη **ἐπάνωθεν**, ἃ ζύμμαχα μὲν ἐστὶ τούτοις καὶ ὑπήκοα, βασιλείας δ' ἔχει καθ' αὐτά. Τὴν δὲ **παρὰ θάλασσαν νῦν Μακεδονίαν** Ἀλέξανδρος ὁ Περδίκκου πατὴρ καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, Τημενίδαι τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἄργου,....”. (Β΄.99.2,3). “(Ὁ στρατὸς λοιπὸν τοῦ Σιτάλκου) συνεκεντρῶνετο εἰς τὴν Δόβηρον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὰ ὑψώματα, δια νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν **Κάτω Μακεδονίαν**, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Περδίκκας. Διότι ὑπάρχει καὶ **Ἄνω Μακεδονία**, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν οἱ **Λυγκησταὶ καὶ οἱ Ελιμιῶται καὶ ἄλλα φύλα**, τὰ ὁποῖα εἶναι μὲν ζύμμαχα καὶ ὑπήκοα τῶν **κάτω Μακεδόνων**, ἀλλ' ἔχουν βασιλεῖς δικούς των. Ἀλλὰ τὴν **περὶ τὴν θάλασσαν ἐκτεινομένην χώραν, ἣ ὁποία καλεῖται σήμερον Μακεδονία**, κατέκτησαν πρῶτον καὶ ἐβασίλευσαν ἐπ' αὐτῆς ὁ πατὴρ τοῦ Περδίκκα (Β΄) Ἀλέξανδρος (Α΄) καὶ οἱ πρόγονοί του Τημενίδαι, οἱ ὁποῖοι κατήγοντο ἀρχικῶς ἀπὸ τοῦ Ἄργου,....”.

Το ιππικό της **Άνω Μακεδονίας** βοήθησε τον βασιλιά Περδίκκα (Περδίκκας Β΄, 448-413 π.Χ.), κατά την εισβολή του Σιτάλκου, βασιλέως των Οδρυσσών Θρακών το 429 π.Χ. “Οἱ δὲ Μακεδόνες πεζῶ μὲν οὐδὲ διεννοοῦντο ἀμύνεσθαι, ἵππους δὲ προσμεταπεμφάμενοι ἀπὸ τῶν **ἄνω ξυμμάχων**, ὅπη δοκοίη, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἐσέβαλλον ἐς τὸ στράτευμα τῶν Θρακῶν”. (Θουκυδίδης, “Β΄.100.5”). “Οἱ Μακεδόνες, ἐξ ἄλλου, οὔτε ἐσκέφθησαν καν ν’ ἀντισταθούν δια τοῦ πεζικοῦ, ἀλλὰ προσκαλέσαντες τοὺς **συμμάχους τῶν τῆς Άνω Μακεδονίας** να ἐνώσουν το ὑπάρχον ἤδη ἱππικόν των, καίτοι ὀλίγοι ἐναντίον πολλῶν, ἐνήργησαν ἐπελάσεις κατὰ τοῦ στρατεύματος τῶν Θρακῶν, ὅπουδῆποτε ἐνόμιζαν ὅτι παρουσιάζεται κατὰλληλος εὐκαιρία”.

Το ιππικό της **Άνω Μακεδονίας** ἦταν αὐτό, το ὁποῖο με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν στρατηγὸ Φιλῶτα, υἱὸ τοῦ Παρμενίωνος, ἔλαβε τὴ διαταγὴ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο να ἐπιτεθεῖ κατὰ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῶν Τριβαλλῶν, (κατὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δούναβη το 335 π.Χ.). “Ἀλέξανδρος δὲ ὡς προήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς νάπης ἔξω, Φιλῶταν μὲν ἀναλαβόντα τοὺς ἐκ τῆς **ἄνωθεν Μακεδονίας ἱππέας** προσέταξεν ἐμβάλλειν κατὰ τὸ κέρασ τὸ δεξιόν, ἥπερ μάλιστα προῦκεχωρήκεσαν ἐν τῇ ἐκδρομῇ”. (Ἀρριανός, “Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις, Α΄.2.5”). “Ἀφοῦ με αὐτὸν τρόπο ο Ἀλέξανδρος τοὺς ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴ δασώδη χαράδρα, διέταξε τὸν Φιλῶτα να πάρει μαζί του τὸ **ἱππικό τῆς Άνω Μακεδονίας** και να ἐπιτεθεῖ στη δεξιὰ πτέρυγα τῶν βαρβάρων, στο σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου εἶχαν προχωρήσει περισσότερο κατὰ τὴν ἐπίθεσή τους”.

Ἀπὸ τὴν **Άνω Μακεδονία** κατήγοντο οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ σωματοφύλακες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. “εἶναι δὲ αὐτῶ ἐπτὰ εἰς τότε σωματοφύλακας, Λεοννάτον Ἀντέου, Ἡφαιστίωνα τὸν Ἀμύντορος, Λυσίμαχον Ἀγαθοκλέους, Ἀριστόνου Πεισαίου, τοὺτους μὲν Πελλαίους, **Περδίκκαν δὲ Ὀρόντου ἐκ τῆς Ὀρεστίδος, Πτολεμαῖον δὲ Λάγου καὶ Πείθωνα Κρατεῦα Ἑορδαίους**”. (“Ἀλεξ. Ἀνάβ., ΣΤ΄.28.4”). “Μέχρι τότε ο Ἀλέξανδρος εἶχε ἐπτὰ σωματοφύλακες, τὸν Λεοννάτο υἱὸ τοῦ Ἀντέου, τὸν Ἡφαιστίωνα υἱὸ τοῦ Ἀμύντορος, τὸν Λυσίμαχο υἱὸ τοῦ Ἀγαθοκλέους, τὸν Ἀριστόνου υἱὸ τοῦ Πεισαίου- αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Πέλλα- τὸν **Περδίκκα υἱὸ τοῦ Ὀρόντου ἀπὸ τὴν Ὀρεστίδα**, και ἀπὸ τὴν **Εορδαία**, τὸν **Πτολεμαῖο υἱὸ τοῦ Λάγου** και τὸν **Πείθωνα υἱὸ τοῦ Κρατεῦα**”.

Ἀπὸ τὴν **Άνω Μακεδονία** (τὴ Λυγκηστίδα, τὴν Φλώρινα) κατήγοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας **Αέροπος Β΄** (390-389 π.Χ.), υἱὸς τοῦ Ἀρραβαίου καθὼς και ο υἱὸς τοῦ **Παυσανίας** (396-393 π.Χ.). Ἐπὶ τοῦ Παυσανία μάλιστα ἐκδόθησαν και νομίσματα, ἀργυροὶ στατήρες. Ἐμπροσθεν παριστάται κεφαλὴ νεανίου με ταινία, ἵππος ἰστάμενος, και ἀναγράφεται με Ἑλληνικὰ γράμματα, ἀσφαλῶς, τὸ ὄνομα **ΠΑΥΣΑΝΙΑ**. Ἡ σύζυγος τοῦ βασιλιά Ἀμύντα Γ΄ ἐπίσης, ἡ μητέρα τοῦ τιτάνος βασιλιά Φιλίππου Β΄, ἡ **Ευρυδίκη**, ἡ γιὰ τὸν Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, και αὐτὴ εἶχε σχέση με τὴ Λυγκηστίδα. Ἡ μητέρα τῆς **Ευρυδίκης** ἦταν ἀπὸ τὴ Λυγκηστίδα, ἦταν Φλωρινιώτισσα, κόρη τοῦ Φλωρινιώτη βασιλιά Ἀρραβαίου ἡ ὁποία παντρεύθηκε τὸν Σίρρα ἀπὸ τὴν Ελίμεια (Κοζάνη). “Οἱ δὲ **Λυγκῆσται** ὑπ’ **Ἀρραβαίω** ἐγένοντο, τοῦ Βακχιαδῶν γένους ὄντι- τούτου δ’ ἦν θυγατριδὴ ἡ **Φιλίππου μήτηρ τοῦ Ἀμύντου Εὐρυδίκη, Σίρρα δὲ θυγάτηρ**”. (Στράβων, “Γεωγραφικά, Ζ΄.7.8”). “Οἱ δε **Λυγκησταί** κυβερνήθηκαν ἀπὸ τὸν **Ἀρραβαῖο** που ἀνήκε στο γένος τῶν Βακχιαδῶν. Τούτου (τοῦ Ἀρραβαίου) ἐγγονὴ ἦταν ἡ **Ευρυδίκη, μητέρα τοῦ Φιλίππου τοῦ υιοῦ τοῦ Ἀμύντα, θυγατέρα δε τοῦ Σίρρα**”).

Για την απελευθέρωση των πόλεων της **Άνω Μακεδονίας** πολέμησε ο πιτάν βασιλιάς Φίλιππος Β΄ εναντίον του βασιλιά των Ιλλυριών Βάρδουλι, στην πεδιάδα της Λυγκηστίδος το 358 π.Χ., τις οποίες αυτός είχε καταλάβει. Όταν ο Φίλιππος του ζήτησε να τις εγκαταλείψει όλες, προκειμένου να γίνει ειρήνη, ο Βάρδουλις αρνήθηκε, έχοντας εμπιστοσύνη στις προηγούμενες νίκες των Ιλλυριών. Το αποτέλεσμα της μάχης ήταν η σαρωτική νίκη του Φιλίππου, με πάνω από επτά χιλιάδες Ιλλυριούς νεκρούς, η μετά βίας σωτηρία του Βάρδουλι, η απελευθέρωση όλων των πόλεων της **Άνω Μακεδονίας**, και κατόπιν ο γάμος του Φιλίππου με την εγγονή του Βάρδουλι, την Αυδάτα. “Βάρδουλις δ’ ὁ τῶν Ἰλλυριῶν βασιλεὺς πυθόμενος τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων τὸ μὲν πρῶτον πρέσβεις ἀπέστειλεν περὶ διαλύσεως, ἐφ’ ὅτῳ **κυρίους ἀμφοτέρους εἶναι τῶν τότε κυριευομένων πόλεων**: τοῦ δὲ Φιλίππου φήσαντος ἐπιθυμῆν μὲν τῆς εἰρήνης, μὴ μέντοι γε ταύτην συγχωρήσειν, ἔαν μὴ τῶν Μακεδονικῶν πόλεων ἀπασῶν **ἐκχωρήσωσιν Ἰλλυριοί**, οἱ μὲν πρέσβεις ἐπανῆλθον ἄπρακτοι, ὁ δὲ Βάρδουλις πιστεύων ταῖς τε προγεγενημέναις νίκαις καὶ ταῖς τῶν Ἰλλυριῶν ἀνδραγαθίαις ἀπήντα τοῖς πολεμίοις μετὰ τῆς δυνάμεως: εἶχεν δὲ πεζοὺς μὲν μυρίους ἐπιλέκτους, ἵππεῖς δὲ εἰς πεντακοσίους. ... ἀνηρέθησαν δὲ τῶν Ἰλλυριῶν ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ πλείους τῶν ἑπτακισχιλίων”. (Διόδωρος, ΙΣΤ΄.4.4-7).

Ο **δεκαεξάκτινος ἥλιος**, το ἔμβλημα ολοκλήρου του Μακεδονικού κράτους, αλλά και πανελλήνιο σύμβολο, σχετίζεται με την πόλη **Λεβαία της Άνω Μακεδονίας**. “ἐνθαῦτα ὁ βασιλεὺς τοῦ μισθοῦ περὶ ἀκούσας, ἦν γὰρ κατὰ τὴν καπνοδόκην **ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος**, εἶπε θεοβλαβῆς γενόμενος «μισθὸν δὲ ὑμῖν ἐγὼ ὑμέων ἄξιον τόνδε ἀποδίδωμι,» **δέξας τὸν ἥλιον**. Ὁ μὲν δὴ Γαυάνης τε καὶ ὁ Ἀέροπος οἱ πρεσβύτεροι ἔστασαν ἐκπεπληγμένοι, ὡς ἤκουσαν ταῦτα: ὁ δὲ παῖς, ἐτύγχανε γὰρ ἔχων μάχαιραν, εἶπας τάδε «δεκόμεθα ὧ βασιλεῦ τὰ διδοῖς,» περιγράφει τῇ μαχαίρῃ ἐς τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου τὸν ἥλιον, περιγράψας δέ, ἐς τὸν κόλπον **τρὶς ἀρυσάμενος τοῦ ἡλίου**, ἀπαλλάσσετο αὐτός τε καὶ οἱ μετ’ ἐκείνου”. (Ηρόδοτος, “8.137.4-5”). “Τότε ο βασιλιάς, ακούοντας για μισθό, έτσι που ο **ἥλιος γλιστρούσε από την καμινάδα στο σπίτι**, εἶπε - κάποιος θεός θα του κτύπησε τας φρένας: «Σας δίνω τον μισθό που σας αξίζει, νά, αυτόν!» κι **έδειξε τον ἥλιο**. Λοιπόν ο Γαυάνης κι ο Αέροπος, οι μεγαλύτεροι, ἔμειναν αποσβολωμένοι ακούοντας αυτά· ὅμως το παιδαρέλι (ο Περδίκκας), τύχαινε να κρατά μαχαίρι, αποκρίθηκε μ’ αυτά τα λόγια: «Δεχόμεθα βασιλιά αυτά που μας δίνεις!» και πήρε να χαράζει με το μαχαίρι στο πάτωμα του σπιτιού το μέρος που φώτιζε ο ἥλιος. Κι αφού χάραξε τον κύκλο, **χουφτώνει τρεις φορές φως του ἡλίου**, το αποθέτει στον κόρφο του κι ὕστερα ἀπήλθε κι ο ἴδιος και η παρέα του”. Ο Περδίκκας αὐτός ἔγινε ο πρῶτος βασιλιάς του Μακεδονικού κράτους.

Ο δεκαεξάκτινος ἥλιος ἔχει αποτυπωθεῖ και σε χάλκινη ενεπίγραφη ασπίδα η οποία ἔχει βρεθεῖ στη **Βεγόρα της Φλώρινας** και φέρει την επιγραφή **ΒΑΣΙΛΕΩΣ .....Υ**. Σήμερα, στον νομό Φλωρίνης, στην περιοχή του Αμυνταίου, υπάρχει οικισμός **Λεβαία**.

Ο Λυγκηστής (Φλωρινιώτης) **Αμύντας του Αρραβαίου με τους ιππείς του** ήταν αυτοί οι οποίοι απεστάλησαν από τον Αλέξανδρο, μετά την πόλη των Κολωνών και τον Έρμωτο, ως ανιχνευτές, πριν τη μάχη του Γρανικού. “ἐνθεν δὲ ἐς Ἐρμωτον ἀφίκετο, Κολωνὰς πόλιν παραμείψας. Σκοποὶ δὲ αὐτῷ ἐπέμποντο πρὸ τοῦ στρατεύματος. Καὶ τούτων ἡγεμῶν ἦν **Ἀμύντας ὁ Ἀρραβαίου**,”. (“Αλεξ. Ανάβ., Α΄.12.7”). “Ο Αλέξανδρος ἀπέστειλε μπροστά από τον στρατό του ανιχνευτές ιππείς. Αρχηγός τους ήταν ο **Αμύντας, ο υἱός του Αρραβαίου**,”.

Ο Λυγκηστής (Φλωρινιώτης) **Αμύντας του Αρραβαίου** με τους σαρισσοφόρους ιππείς του ήταν αυτοί οι οποίοι ετέθησαν μπροστά στη μάχη του Γρανικού, μετά τον Φιλώτα. “**Αμύντας δὲ ὁ Ἀρραβαίου** τούς τε σαρισσοφόρους ἵππεας ἔχων Φιλώτα **ἐπετάχθη** καὶ τοὺς Παίονας καὶ τὴν ἴλην τὴν Σωκράτους”. (“Αλεξ. Ανάβ., Α΄.14.1”). “Πίσω ἀπὸ τον Φιλώτα τοποθέτησε τον **Αμύντα υἱὸ του Αρραβαίου**, με τους σαρισσοφόρους ιππείς, τους Παίονες και την ἴλη του Σωκράτους”.

Ο Λυγκηστής (Φλωρινιώτης) **Αμύντας του Αρραβαίου** με τους ἐφιππουσ ανιχνευτές του ήταν αυτοί οι οποίοι διετάχθησαν ἀπὸ τον Αλέξανδρο να ριφθοῦν πρώτοι στον Γρανικό. “Αλέξανδρος δὲ ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον καὶ τοῖς ἀμφ’ αὐτὸν ἐγκελευσάμενος ἔπεσθαί τε καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς γίνεσθαι, τοὺς μὲν προδρόμους ἵππεας καὶ μὴν καὶ τοὺς Παίονας **προεμβλεῖν** ἐς τὸν ποταμὸν ἔχοντα **Ἀμύνταν τὸν Ἀρραβαίου** <ἔταξε> καὶ τῶν πεζῶν μίαν τάξιν,...”. (“Αλεξ. Ανάβ., Α΄.14.6”). “Ο Αλέξανδρος ὁμως πῆδησε πάνω στο ἀλογό του και παρακίνησε τους γύρω του να τον ακολουθήσουν και να ἀναδειχθοῦν γενναῖοι ἄνδρες. Συγχρόνως διέταξε τον **Αμύντα, τον υἱὸ του Αρραβαίου, να ριχθεῖ πρώτος στον ποταμό** παίρνοντας μαζί του τους ἐφιππουσ ανιχνευτές, τους Παίονες, και ἓνα τάγμα πεζικού...”.

Ο Μακεδὼν ιστορικός, μέλος της Φιλικῆς Εταιρείας και αγωνιστής του 1821 Νικόλαος Κασομούλης προσέφερε μεγάλη υπηρεσία στο ἔθνος μας, διότι στον πρώτο τόμο των “Στρατιωτικῶν Ενθυμημάτων” του, σελ. 64-222, ἀναφέρει πληθώρα ονομάτων ἀπὸ ἀρματολούς και κλέφτες. Μερικῶς ἀναφέρεται και στη δρᾶση τους. **Πρώτος εκ των ἀρματολῶν της Ελλάδος ἀναφέρεται ο Μεγδάνης (ἢ Μεϊντάνης)**, ο οποίος ἔδρασε ἀπὸ το 1670 ἕως το 1710 ἢ 1715, ὅπως γράφει ο Κασομούλης, και του οποίου η προγονική καταγωγή ἦταν ἀπὸ το **Πισοδέρι Φλωρίνης**. Ἀπὸ την **Φλώρινα** κατήγοντο και τα ἀδελφια, μέλη της Φιλικῆς Εταιρείας, Λουκάς Νεδέλκος και Νικόλαος Νεδέλκος.

Η **Φλώρινα** ἦταν παρούσα σε ὅλους τους ἀγῶνες που ἔδωσε το ἔθνος μας. Ἀπὸ την Φλώρινα ἦταν ο **ἀρματολὸς Τσολάκης**, περί το 1700, για τον οποίο ο κατῆς της Φλωρίνης εἶχε ζητήσει να ἀντικατασταθεῖ, πράγμα το οποίο ἐγκρίθηκε ἀπὸ την υψηλή Πύλη και να διωχθεῖ ἐπίσης κάθε ἐχθρὸς των πιστῶν (Τούρκων). Ἀπὸ το **Λέχοβο της Φλωρίνης** ἦταν το πρωτοπαλλῆκαρο του μεγάλου ἥρωος του 1821 Ἀναστάσιου Καρατάσιου. Με το ξέσπασμα της Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως του 1821 οἱ Τούρκοι κρέμασαν στην κεντρική πλατεία της Φλώρινας, ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερα το κτίριο το Φ.Σ.Φ.“ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ” τους εννέα (9), κατ’ ἄλλους επτά (7), σημαντικότερους προκρίτους της. Οἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἦταν μέλη της Φιλικῆς Εταιρείας. Στην Ἐπανάσταση του 1821 συμμετείχαν και Φλωρινιώτες ὅπως ο **Αγγελίνας** ο οποίος πολέμησε και στην Κρήτη. Ἄλλοι Φλωρινιώτες, ὅπως π.χ. ο **Τσάλης**, πολέμησαν στο Μεσολόγγι. Φλωρινιώτες ἦταν οἱ Μακεδονομάχοι οπλαρχηγοὶ Νικόλαος Α. Πύρζας, Πέτρος Χατζητάσης και Ξενοφῶν Πούσκας.

Στον Μακεδονικό στρατό του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου ἐπίσης, υπῆρχε και η τάξη, η φάλαγγα, της **Λυγκηστίδος-Ορεστίδος** (Φλωρίνης-Καστοριάς), ὅπως και η φάλαγγα της **Ελιμιώτιδος** (Κοζάνης-Γρεβενῶν), οἱ οποίες **εμάχοντο πάντοτε η μία δίπλα στην ἄλλη**. (Ο τρόπος αὐτὸς κατάταξης των ἀνδρῶν των φαλάγγων του Μακεδονικού στρατοῦ και των ἰλῶν του ἱππικού, μας θυμίζει τον τρόπο κατάταξης των ἀνδρῶν των φαλάγγων που ἔκανε ο Ἀγαμέμνων στην Τροία. Ο Ἀγαμέμνων διέκρινε (κατέταξε) τους ἄνδρες κατὰ φυλές και κατὰ πατριές, ὥστε η πατριά και εἶναι ἀρωγὸς στην πατριά και η φυλή στην φυλή. “κρῖν’ ἄνδρας κατὰ φύλα κατὰ

φρήτρας Ἀγάμεμνον, ὡς **φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη, φῦλα δὲ φύλοις**". (Ἰλιάς, Β 362-3"). Φράτρα και φρήτρη στον Ὅμηρο εἶναι ἡ φατρία, ἡ πατριά, τὸ γένος, και φρατήρ και φράτωρ εἶναι ὁ ἀδελφός. Ἀπὸ τὴ λέξη αὐτὴ προέρχεται ἡ Λατινικὴ *frater*, ὁ ἀδελφός).

Αὐτὸ συνέβη π.χ. στις μάχες περὶ τὸ Πήλιον (ἢ Πέλλιον) στὴν Ἡπειρο τὸ 335 π.Χ., ἐναντίον των Ἰλλυριῶν, των Ταυλαντίων του βασιλιά Γλαυκίου και των Δαρδανίων του βασιλιά Κλείτου, υιοῦ του Βάρδουλι. "ὑπὸ νύκτα ἔτι λαθῶν διαβαίνει τὸν ποταμόν, τοὺς τε ὑπασπιστὰς ἅμα οἱ ἄγων και τοὺς Ἀγριᾶνας και τοὺς τοξότας **και τὴν Περδίκκου και Κοίνου τάξιν**". (Ἀλεξ. Ἀνάβ., Α'.6.9)". "Ἐνὼ ἦταν ἀκόμη νύχτα, πέρασε ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ποταμὸ χωρὶς να τὸν ἀντιληφθῶν, παίρνοντας μαζί του τοὺς ὑπασπιστές, τοὺς Ἀγριᾶνες, και τοὺς τοξότες, καθὼς και τις **φάλαγγες του Περδίκκα και του Κοίνου**".

Στὴ μάχη του Γρανικοῦ ἐπίσης (22 Μαΐου του 334 π.Χ.), δίπλα στὴν φάλαγγα τῆς ὁποίας ἠγεῖτο ὁ **Περδίκκας του Ορόντου** (φάλαγγα Ορεστών και Λυγκηστών) παρατάχθηκε ἡ φάλαγγα τῆς ὁποίας ἠγεῖτο ὁ **Κοῖνος του Πολεμοκράτους** (φάλαγγα Ἐλιμιώτιδος). "**ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ Περδίκκου τοῦ Ὀρόντου φάλαγγ. ἐπὶ δὲ ἡ Κοίνου τοῦ Πολεμοκράτους.** {ἐπὶ δὲ ἡ Κρατεροῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου}" (Ἀλεξ. Ἀνάβ., Α'.14.2)". "πίσω ἀπὸ αὐτοὺς ἡ **φάλαγγα του Περδίκκα, του υιοῦ του Ορόντου**· ἀκολουθοῦσαν **οι φάλαγγες του Κοίνου, του υιοῦ του Πολεμοκράτους,** [κατόπιν ἡ φάλαγγα του Κρατεροῦ, του υιοῦ του Ἀλεξάνδρου]".

Στὴ μάχη τῆς Ἰσσοῦ ἐπίσης (333 π.Χ.), δίπλα στὴν φάλαγγα του **Κοίνου** ἐτάχθη ἡ φάλαγγα του **Περδίκκου**. "ὣν ἠγεῖτο Νικάνωρ ὁ Παρμενίωνος, ἐχομένην δὲ τούτων τὴν **Κοίνου τάξιν, ἐπὶ δὲ τούτοις τὴν Περδίκκου.** Οὔτοι μὲν ἔστε ἐπὶ τὸ μέσον τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἀρξαμένω τεταγμένοι ἦσαν". (Ἀλεξ. Ἀνάβ., Β'.8.3)". "των ὁποίων ἀρχηγός ἦταν ὁ Νικάνωρ, ὁ υἱός του Παρμενίωνος, στὴ συνέχεια **ἡ φάλαγγα του Κοίνου και μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἡ φάλαγγα του Περδίκκα.** Αὐτοὶ εἶχαν παραταχθεῖ ὡς τὸ μέσον των ὀπλιτῶν, ἀν ἀρχίσει κάποιος ἀπὸ τα δεξιά".

Στὴ μάχη των Γαυγαμήλων ἐπίσης (1^η Οκτωβρίου 331 π.Χ.), δίπλα στὴν τάξη τῆς **Ἐλιμιώτιδος** ἡ ὁποία εἶχε στρατηγὸ τὸν Κοῖνο (υἱὸ του Πολεμοκράτους), δηλαδὴ δίπλα στους Κοζανίτες και Γρεβενιώτες, παρατάχθηκε ἡ τάξη των **Ορεστών και Λυγκηστών** (δηλαδὴ Καστοριανοὶ και Φλωρινιώτες) με στρατηγὸ τὸν Περδίκκα (υἱὸ του Ορόντου): "...ἐχομένην δὲ τούτων ἔστησε τὴν **Ἐλιμιῶτιν** καλουμένην στρατηγίαν, ἧς **Κοῖνος** ἠγεῖτο, ἐξῆς δὲ **τὴν τῶν Ὀρεστών και Λυγκηστών τάξιν** ἔστησε, **Περδίκκου** τὴν στρατηγίαν ἔχοντος". (Διόδωρος, ΙΖ'.57.2). "...δίπλα σ' αὐτοὺς τοποθέτησε τὸ λεγόμενο τάγμα τῆς **Ἐλιμιώτιδος** του ὁποίου ἀρχηγός ἦταν ὁ **Κοῖνος** και στὴ συνέχεια τοποθέτησε τὴν **φάλαγγα των Ορεστών και Λυγκηστών** με στρατηγὸ τὸν **Περδίκκα**".

Τὸ αὐτὸ ἀναφέρει και ὁ Ἀρριανός. "...ἠγεῖτο δὲ αὐτῶν Νικάνωρ ὁ Παρμενίωνος. Τούτων δὲ ἐχομένη ἡ **Κοίνου τοῦ Πολεμοκράτους τάξις ἦν, μετὰ δὲ τούτους ἡ Περδίκκου τοῦ Ὀρόντου,** ἔπειτα ἡ Μελεάγρου τοῦ Νεοπτολέμου,..". (Ἀλεξ. Ἀνάβ., Γ'.11.9)". "...ἀρχηγός τους ἦταν ὁ Νικάνωρ, ὁ υἱός του Παρμενίωνος· ὕστερα ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ἡ **φάλαγγα του Κοίνου υιοῦ του Πολεμοκράτους, ὕστερα ἡ φάλαγγα του Περδίκκα υιοῦ του Ορόντου,** κατόπιν ἡ φάλαγγα του Μελεάγρου υιοῦ του Νεοπτολέμου,..".

Για τὴ διάβαση του ποταμοῦ Ὑδάσπου και τὴν ἐπίθεση ἐναντίον του Ἰνδοῦ βασιλέως Πύρου ἐπίσης, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πήρε μεταξύ των ἄλλων και τὴν ἰππαρχία του **Περδίκκου** και τὴν **φάλαγγα του Κοίνου**. "Αὐτὸς δὲ ἐπιλεξάμενος τῶν τε ἑταίρων τὸ ἄγλημα και τὴν Ἡφαιστίωνος **ἰππαρχίαν και τὴν Περδίκκου** τε και

Δημητρίου και τούς έκ Βάκτρων και Σογδιανών και τούς Σκύθας ἰππέας και Δάας τούς ἰπποτοξότας και τῆς φάλαγγος τούς τε ὑπασπιστάς και τὴν Κλείτου τε και **Κοίνου τάξιν** και τούς τοξότας τε και τούς Ἀγριᾶνας ἤγεν ἀφανῶς πολὺ τι ἀπέχων τῆς ὄχθης, τοῦ μὴ καταφανῆς εἶναι ἄγων ἐπὶ τὴν νῆσον και τὴν ἄκραν, ἔνθεν διαβαίνειν αὐτῷ ἦν ἐγνωσμένον”. (“Ἀλεξ. Ανάβ., Ε΄.12.2”). “Ὁ ἴδιος ο Αλέξανδρος διάλεξε ἀπὸ τούς εταίρους το ἀγημα και τις **ἰππαρχίης** του Ηφαιστίωνος και **του Περδίκκα** και του Δημητρίου, και τούς Βακτριανούς και Σογδιανούς και Σκύθες ἰππείς, καθῶς και τούς Δάες τούς ἰπποτοξότες και ἀπὸ τὴν φάλαγγα τούς ὑπασπιστές και τα **τάγματα του** Κλείτου **και του Κοίνου** και τούς τοξότες και τούς Ἀγριάνες και ἀρχισε να τούς οδηγεί χωρὶς να φαίνεται, ἀπέχοντας πολὺ ἀπὸ τὴν ὄχθη, για να μη γίνει αντιληπτός ἀπὸ τον εχθρό ὅτι προχωρεῖ πρὸς το νησί και το ακρωτήριο, ἀπὸ ὅπου εἶχε αποφασίσει να περάσει τον ποταμό”.

Ἀπὸ τὴν τάξη, τὴν **φάλαγγα του Περδίκκα** ἦταν οἱ δύο Μακεδόνες σπλίται οἱ οποῖοι μόνοι τούς, κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Αλικαρνασσού, “ξυσκηνοῦντές τε και ἄμα ξυμπίνοντες”, ελθόντες εν φιλοτιμία, “καὶ τι και ὁ οἶνος ὑπεθέρμαινεν, ὥστε ὀπλισάμενοι αὐτοὶ ἐπὶ σφῶν προσβάλλουσι τῷ τείχει κατὰ τὴν ἄκραν τὴν πρὸς Μύλασα μάλιστα τετραμμένην, **ὡς ἐπίδειξιν τῆς σφῶν ρώμης...**”. (“Ἀλεξ. Ανάβ., Α΄.21.1”).

Ὁ Μέγας Αλέξανδρος πρὶν αποβιώσει ἔδωσε το δακτυλίδι του στον **Περδίκκα**. “...ἐπειδὴ τὸ ζῆν ἀπέγνω, περιελόμενος τὸν δακτύλιον ἔδωκε **Περδίκκα**”. (Διόδωρος, “ΙΖ΄.117.3”). “...ἐπειδὴ ἔχασε κάθε ἐλπίδα σωτηρίας, βγάζοντας το δακτυλίδι του το ἔδωσε στον **Περδίκκα**”. Κατὰ κάποιους συγγραφείς ο **Περδίκκας** ἦταν αὐτός ο οποῖος ἀφήρεσε το βέλος ἀπὸ το οποῖο ἐπλήγη ο Μέγας Αλέξανδρος στὴν πόλη των Μαλλῶν. “οἱ δὲ **Περδίκκαν τὸν σωματοφύλακα**, οὐ παρόντος ἐν τῷ δεινῷ ἱατροῦ, ἐγκελευσαμένου Ἀλεξάνδρου τῷ ξίφει ἐπιτεμεῖν τὴν πληγὴν και κομίσασθαι τὸ βέλος”. (“Ἀλεξ. Ανάβ., ΣΤ΄.11.1”). “Ἄλλοι ὁμως λένε ὅτι ο **σωματοφύλακας Περδίκκας**, κατὰ διαταγὴν του Αλεξάνδρου ἀνοίξε με το ξίφος τὴν πληγὴ και ἐβγαλε το βέλος, ἐπειδὴ δὲν ἦταν παρῶν γιατρός κατὰ τὴν κρίσιμη ὥρα”. Στον νομὸ Κοζάνης, βορείως τῆς Πτολεμαΐδος ὑπάρχει ἡ κωμόπολη “**Περδίκκας**”.

Ὁ Περδίκκας του Ορόντου, ἀπὸ τὴν **Ορεστίδα** (Καστοριά) τῆς **Ἄνω Μακεδονίας**, εθεωρεῖτο ὅτι ἦταν ο πλέον γενναῖος, θαρραλέος, ἀτρόμητος πολεμιστῆς τῆς ἀνίκητης στρατιάς. Ὅπως αναφέρει ο Αιλιανός, “Ποικίλη Ἱστορία ΙΒ΄. 39”, κάποτε εισηλθε μόνος του σε σπηλιά ὅπου εὐρίσκοντο μια λέαινα, με τα μικρά τῆς, χωρὶς να τὴν φοβηθεῖ. Εξήλθε ἀπὸ τὴ σπηλιά συναποκομίζων τα λιονταράκια. Το ὄνομα Περδίκκας εἶναι Ἑλληνικότατη λέξη και ὡς ἐπίθετο σημαίνει γενναῖος, ἀτρόμητος, ἀφοβος. Ἐχει σωθεῖ στὴν καθομιλουμένη στὴν ἐκφραση “το λέει ἡ περδικκούλα του”, για κάποιον ο οποῖος εἶναι γενναῖος, ἀφοβος, ἀτρόμητος. Ἀπὸ τὴν **Καστοριά** κατήγοντο τα ἀδελφια, τα παλληκάρια, Ἰωάννης Εμμανουήλ (24 ἐτῶν) και Παναγιώτης Εμμανουήλ (22 ἐτῶν), τα οποῖα στραγγαλίσθησαν μαζί με τον Ρῆγα Φεραῖο στο φρούριο τῆς Νεμποῖτσα (24 Ἰουνίου 1798). Ἀπὸ το **Βογατσικό τῆς Καστοριάς** καταγόταν ο Φιλικός Δραγούμης Παχάρνικος και ἀπὸ τὴν **Καστοριά** ο Φιλικός Καμινάρης Κυριάκος του Χρήστου.

Ὁ πλέον γενναῖος, θαρραλέος, ἀτρόμητος πολεμιστῆς στο Μεσολόγγι ἦταν ο Μακεδὼν Νικόλαος Τσάρας, ἀπὸ τὴν **Κοζάνη**. Ἡ γενναιότητα τὴν οποῖα ἐπέδειξε εἶναι ἀπίστευτη, εἶναι μοναδική. Ονόμασε σεργιάνι τὴν ἐπίθεσή του με πέντε μόνο ἄνδρες ἐναντίον των οχυρῶν θέσεων πολυαριθμῶν εχθρῶν, τούς οποῖους και κατεδίωξαν ἐπὶ πολὺ με το σπαθὶ στο χέρι. (Νικ. Κασομούλης, “ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ”, Τόμ. 2^{ος}, Κεφ. 19^ο, σελ. 460-1). Ἀπὸ τὴ **Σιάτιστα Κοζάνης** καταγόταν ο Θεοχάρης

Τουρούτζιας (22 ετών), ο οποίος στραγγαλίσθηκε μαζί με τον Ρήγα Φεραίο στο φρούριο της Νεμποίτσα (24 Ιουνίου 1798). Από τη **Βλάστη Κοζάνης** καταγόταν ο Ιωάννης (Γιάννης) Φαρμάκης, εκ των αρχηγών της Επανάστασεως στη Μολδοβλαχία. Από τη **Βλάστη Κοζάνης** καταγόταν και ο εθνικός ευεργέτης Κωνσταντίνος Βέλλιος ή Μπέλλιος. Από την **Κοζάνη** καταγόταν και ο υπασπιστής του Υψηλάντη, ο Ιερολοχίτης Γεώργιος Λασσάνης.

Επί κεφαλής των Μακεδόνων πολεμιστών στα Ψαρά ήταν οι καπεταναίοι Λάμπρος Κασσανδρινός, ο καπετάν Κότας από την Χαλκιδική, **ο Νάνος Τουρούτζιας από τη Σιάτιστα Κοζάνης**, **ο Ιωάννης Τσόντζας από την Κοζάνη**, ο Γούλας Δράσκου από τον Όλυμπο. Αμύνθηκαν μέχρις εσχάτων, ώσπου στο τέλος έβαλαν φωτιά στην πυριτιδαποθήκη και τινάχθηκαν μαζί με τους εχθρούς στον αέρα. Ένας απ' αυτούς που τινάχθηκαν στον αέρα ήταν κι ο Μακεδών οπλαρχηγός Γούλας Δράσκου. (Κασομούλη, "ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ", Τόμ. 3^{ος}, Κεφ. 26^ο, σελ. 208).

Από τα **Γρεβενά** καταγόταν οι γονείς του Ρήγα Φεραίου. Ο πατέρας του καταγόταν από το Περιβόλι, η μητέρα του από τη Σαμαρίνα. Στους Μακεδόνες πολεμιστές οι οποίοι επολέμησαν στο Μεσολόγγι, περιλαμβάνονται και εκατόν είκοσι (120) μαχητές από τη **Σαμαρίνα Γρεβενών**. Όπως όλοι εκεί, επολέμησαν με απίστευτη γενναιότητα με αρχηγό τον Μίχο Φλώρο. Μερικά από τα ονόματα των Σαμαριναίων μαχητών τα οποία διέσωσε η παράδοση, είναι του Μάκρη, Μανάκα, Αβραμούλη Συράκου, Μ. Μπούσια, Γκιολδάρη, Τζίμου ή καπετάν-Τζήμα. Από τους 120 Σαμαριναίους πολεμιστές εσώθησαν μόνον 33 άνδρες. Οι υπόλοιποι 87 σκοτώθηκαν στο Μεσολόγγι, έδωσαν το αίμα τους θυσία στον αγώνα της πατρίδος μας για την ελευθερία. Για το γεγονός αυτό η λαϊκή μούσα της Σαμαρίνας ύμνησε τον ηρωικό θάνατο των παλληκαριών της με το γνωστό τραγούδι, "Εσείς παιδιά κλεφτόπουλα παιδιά της Σαμαρίνας".

Όταν ο Ζαφειράκης Λογοθέτης στις 19 Φεβρουαρίου 1822, Κυριακή της Ορθοδοξίας, εν μέσω των αρματολών, ύψωσε την σημαία της επανάστασεως στη Νάουσα, συμμετείχαν, εκτός από τον Αναστάσιο Καρατάσιο με τους γιούς του (Τσιάμη, Γιαννάκη και Κωτούλα) και τον Αγγελή Γάτσο από την Έδεσσα, και **οι καπεταναίοι της περιοχής Δυτικής Μακεδονίας Κωνσταντίνος Μαλάμος, Νάσος Καμπίτης, Γιάννης Κατσαούνης, Γεώργιος Νιόπλιος από τη Σιάτιστα και Ιωάννης Παπαρέσκος από την Καστοριά**.

Από την **Άνω Μακεδονία** κατήγοντο οι εξής: Αλέξανδρος του Αερόπου Β' (Λυγκηστής), ο Αλκέτας του Ορόντου αδελφός του Περδίκκα (Ορέστης), ο Αμύντας του Αντιόχου (Λυγκηστής), ο Αμύντας του Αρραβαίου (Λυγκηστής), ο Αμύντας του Νικολάου (Αλωρίτης) αδελφός του Πανταύχου, ο Αμφοτερός του Αλεξάνδρου αδελφός του Κρατερού (Ορέστης), ο Αντίγονος του Φιλίππου (Ελιμιώτης), ο Αντίοχος του Σελεύκου (Ορέστης), ο Αριστόνους του Πεισαίου ή Πίσωνος (Εορδαίος), ο Άρπαλος του Μαχάτα (Ελιμιώτης), ο Δέρδας του Ελιμιώτου (Ορέστης), ο Εύδαμος του Κρατεύα (Εορδαίος), ο Ηρομένης του Αερόπου Β' (Λυγκηστής), ο Κάλας του Αρπάλου (Ελιμιώτης), ο Κλέανδρος του Πολεμοκράτους (Ελιμιώτης), ο Κοίνος του Πολεμοκράτους (Ελιμιώτης), ο Κράτερος (ή Κρατερός) του Αλεξάνδρου (Ορέστης), ο Κρατεύας (Εορδαίος), ο Μαρσύας του Φιλίππου (Ελιμιώτης), ο Μαχάτας του Ελιμιώτου αδελφός του Δέρδα (Ορέστης), ο Νεοπτόλεμος του Αρραβαίου (Λυγκηστής), ο Ορόντης του Περδίκκα (Ορέστης), ο Πάνταυχος του Νικολάου (Αλωρίτης), ο Αέροπος Β' του Αρραβαίου (Λυγκηστής), ο Πausανίας του Αερόπου Β' (Λυγκηστής), ο Πausανίας του Κεραστού

(Ορέστης), ο Πείθων του Κρατεύα (Εορδαίος), ο Περδίκκας του Ορόντη (Ορέστης), ο Πτολεμαίος του Λάγου (Εορδαίος), ο Ταύρων του Μαχάτα (Ελιμιώτης), ο Φίλιππος του Μαχάτα (Ελιμιώτης) κτλ.

Με την ΠΡΟΔΟΤΙΚΗ εκχώρηση, την απόδοση στους Σκοπιανούς του ονόματος ΑΝΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, δίνεται το δικαίωμα να διεκδικούν, οι απόγονοι του Κρουμ, του Ασπαρούχ, του Κουμπράτ, του Κουτριγκούρ, του Ουτριγκούρ, των λοιπών Ούννων και των “λοιπών προοδευτικών δυνάμεων” και επισήμως και ευλόγως πλέον, **ΤΗ ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, δηλαδή την χώρα μας, την Ιστορία μας, τον πολιτισμό μας, τους ήρωές μας κτλ.** Οι ανιστόρητοι, οι αγράμματοι, οι απαίδευτοι, οι ανίδεοι, οι αμαθείς, οι άσχετοι, οι οποίοι μας κυβερνούν και υποτίθεται ότι διαπραγματεύονται, δεν καταλαβαίνουν ότι εκχωρούν στους κλεφτοσκοπιανούς αυτό που από την δεκαετία του 1940 επιδίωκαν, με επί κεφαλής τον κομμουνιστή δικτάτορα Τίτο και εξακολουθούν να επιδιώκουν; Να αρπάξουν τη Μακεδονία μας και να βγουν στο Αιγαίον Πέλαγος; Κάποιοι εμετικοί, άτιμοι, άθλιοι, άφρονες, ανθέλληνες, αρνησιπάτριδες και μισέλληνες, υλοποιούν το παλιό όνειρο των Σλάβων. Ακόμη και ο Εφιάλτης θα δίσταζε σε τέτοια προδοσία. Πόσο τρισπανάθλιοι, τρισκακοδαίμονες, τρισπανύβλακες, ελεεινοί προδότες, αηδείς και εμετικοί μπορούν να γίνουν κάποιοι; Πώς στον διάβολο γίνεται να θεωρούν τους Ουννικής καταγωγής, τους Σλαβογενείς, τους Τουρκογενείς, τους Ρομά, τους Βουλγαρογενείς και άλλους κατοίκους της Βαρδαρίας ότι είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που πράγματι είναι; Επειδή ο κομμουνιστοφασιστομπολσεβικοδικτάτορας Τίτο τους μετωνόμασε, εν μια νυκτί από Σλάβοι και Βαρδαρίτες Νοτιοσέρβοι έγιναν Μακεδόνες; Τι αηδίες είναι αυτές; Εμείς γιατί δεν τις απορρίπτουμε μετά βδελυγμίας; Γιατί δεν τους καταγγέλλουμε ως κοινούς κλέφτες;

Οι Βαρδαρίτες (Σκοπιανοί), οι Σλάβοι, οι Αλβανοί, οι Ρομά, οι Τουρκογενείς, οι Βουλγαρογενείς και οι λοιποί κάτοικοι της ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΑΡΔΑΡΗ, της ΒΑΡΔΑΡСКА ΒΑΝΟΒΙΝΑ, (ΒΑΡΝΤΑΡΣΚΑ ΜΠΑΝΟΒΙΝΑ), **φυσικά ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ, ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΙΠΟΤΕ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ, διότι δεν κέκτηνται τις ιδιότητες των Μακεδόνων,** δηλαδή κοινή εθνική προγονική καταγωγή με τους άλλους Έλληνες, κοινή ιστορία, Ελληνική Δωρική γλώσσα, (όλες οι επιγραφές που έχουν βρεθεί στη Μακεδονία και όπου αλλού εξαπλώθηκε ο Μακεδονικός Ελληνισμός είναι γραμμένες με Ελληνικά γράμματα), Ελληνικά γράμματα (Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, ...Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω), Ελληνικούς αριθμούς (Α', Β', Γ', Δ', Ε', **Ε'** (ή ΣΤ' ή ς'), Ζ', Η', Θ', Ι', Κ', Λ', Μ', Ν', Ξ', Ο', Π', ς', Ρ', Σ', Τ', Υ', Φ', Χ', Ψ', Ω', ς'), Ελληνική μόρφωση, Ελληνική παιδεία και καλλιέργεια γενικώς, Ελληνική θρησκεία δηλαδή το Ελληνικό δωδεκάθεο και τις λοιπές Ελληνικές θεότητες, επικλήσεις των θεών τους με Ελληνικά επίθετα, Ελληνικούς ναούς, την αρχαία Ελληνική συνήθεια αναθέσεων λαφύρων στους ναούς των θεών τους, Ελληνική αρχιτεκτονική (Δωρικούς κίονες), Ελληνικό τρόπο ενδυμασίας (δηλαδή χλαμύδες. Η Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου κτίστηκε σε σχήμα Μακεδονικής χλαμύδος, “οὐ τὴν ἐντὸς περιφέρειαν εὐθεΐαι βάσεις ὥσπερ ἀπὸ κρασπέδων εἰς σχῆμα **χλαμύδος** ὑπελάμβανον ἐξ ἴσου συνάγουσαι τὸ μέγεθος”. Πλούταρχος, “Αλέξανδρος, 26”), Ελληνικές τέχνες (ζωγραφική, γλυπτική, αρχιτεκτονική κτλ.), Ελληνικά ονόματα των προσώπων, τα οποία έχουν νόημα ως λέξεις, Ελληνικά ονόματα των περιφερειών τους, (Λυγκηστίς, Ορεστίς, Πελαγονία, Ελίμεια, Εορδαία, Αλμωπία, Βοττιαία, Κρηστωνία,

Χαλκιδική, Βισαλτία, Οδομαντίς, Ηδωνίς, Σιντική, Πιερία, Ημαθία, Μακεδονική Παιονία, Μυγδονία), Ελληνικά ονόματα των πόλεων και των χωριών, Ελληνικά ονόματα των ποταμών (Αλιάκμων, Αξιός, Ενιπεύς, Εριγών, Εχέδωρος ή Εχειδωρος, Νέστος, Στρυμών κτλ.), Ελληνικά ονόματα των λιμνών και των κόλπων, Ελληνικά ονόματα των βουνών τους, (το Βόϊον, ο Βαρνούς ή Περιστερί, το Βέρνον ή Βίτσι, το Βέρμιον, ο Βόρας, ο Πίνδος ή η Πίνδος, ο Όλυμπος, το Παγγαίον, ο Άθως, ο Βερτίσκος, ο Σκάρδος, ο Όρβηλος, η Κερκίνη (Μπέλες), το Τιτάριον, το Άσκιον ή Σινιάτσικο, ο Βούρινος, τα Βέλλια, ο Γάβρος, τα Καμβούνια, το Πάϊκον, τα Πιέρια), Ελληνικά ονόματα των μηνών τους (Δίος, Απελλαίος, Αρτεμίσιος, Δαίσιος, Πάναμος, Αυδναίος, Περέτιος, Λῶος, Γορπιαίος, Δύστρος, Ξανδικός, Υπερβερεταίος), Ελληνικά ήθη και έθιμα, π.χ. την πανάρχαια Ελληνική συνήθεια αναθέσεων λαφύρων στους ναούς των θεών τους όπως το αναφέρει ο Αισχύλος, “Τροίαν έλόντες δήποτ’ Άργείων στόλος θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ’ Ἑλλάδα δόμοις έπασσάλευσαν **ἀρχαῖον γάνος**”, (“Αγαμέμνων, 577-9”), Ελληνικές εορτές και πανηγύρεις (**Ἀπελλαῖα**, εορτή προς τιμήν του Απόλλωνος. Ἀπελλαῖος ελέγετο ο δεύτερος μήνας των Μακεδόνων. **Δαῖσια**, από της εορτής Θεοδαῖσια, εορταζομένης προς τιμήν του Απόλλωνος. Δαῖσιος ελέγετο ο όγδοος μήνας των Μακεδόνων. **Ἐταιρείδια**, εορτή εορταζομένη από τους Μακεδόνες και τους Μάγνητες. Ἐταιρείος ήταν επωνυμία του Διός. **Ξανδικά**, εορτή που ετελείτο την αρχή της Ανοίξεως. Ξανδικός-Ξανθικός-Ξαντικός ελέγετο ο έκτος μήνας των Μακεδόνων. **Ὁμολῶϊα**. Λῶος ήταν ο δέκατος μήνας των Μακεδόνων. Στις 6 του μηνός Λῶου εγεννήθη ο Μέγας Αλέξανδρος. “Έγεννήθη δ’ οὖν Ἀλέξανδρος ἱσταμένου μηνός Ἐκατομβαιῶνος, ὃν **Μακεδόνες Λῶον καλοῦσιν**, ἕκτη,”. (Πλούτ., “Αλέξανδρος, 3”), **Ὀλύμπια**. Αγώνες που ετελούντο στις Αιγές προς τιμήν του Ολυμπίου Διός. **Περίτια**. Εορτή αντίστοιχη με τα Δαδοφόρια. Περίτιος ελέγετο ο τέταρτος μήνας των Μακεδόνων. **Ἐπερβερεταῖα**. Εορτή αφιερωμένη στον Δία. Ἐπερβερέτης, Ἐπερβερέτας, Ἐπερφερέτης ήταν επωνυμίες του Διός), συμμετοχή στους Ολυμπιακούς και στους άλλους Πανελλήνιες αγώνες (Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια), Ελληνικούς μύθους, Έλληνες ήρωες (Αχιλλέα, Αγαμέμνονα, Οδυσσέα, Ἰδομενέα, Πρωτεσίλαο, Νεοπτόλεμο κτλ.), θέατρα όπου παίζονταν έργα των Ελλήνων τραγικών ποιητών, (π.χ. το θέατρο του Δίου, 5^{ου} π.Χ. αιώνα, το θέατρο των Αιγών (Βεργίνας), 4^{ου} π.Χ. αιώνα, το θέατρο της Μίεζας, το θέατρο-στάδιο της Θεσσαλονίκης, το θέατρο της Αμφίπολης, το θέατρο των Φιλίππων), νομίσματα με Ελληνικά γράμματα, παραστάσεις επί των νομισμάτων με Ελληνικά θέματα από την Ιστορία, τους θεούς, τους Ολυμπιακούς αγώνες κτλ., Ελληνικά ταφικά μνημεία, Ελληνικού τύπου οικοδομήματα, υποδομές, πολιτισμό γενικώς, ταυτότητα επιδιώξεων με τους λοιπούς Έλληνες κτλ. Τα πάντα στη Μακεδονία αποδείκνυαν το όμαιμον, το ομότροπον και το ομόγλωσσον των Μακεδόνων με τους λοιπούς Έλληνες.

Οι Σλάβοι και οι λοιποί κάτοικοι της ΒΑΡΝΤΑΡΣΚΑ ΜΠΑΝΟΒΙΝΑ λοιπόν, **ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ, ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ**, ο Μάγνης, ο Γραικός, ο Ατιντάν, ο Αργαίος, ο Βέρης, η Βέροια, ο Ευρωπός, ο Ἡμαθος ή Ἄμαθος, ο Όλγανος, ο Πίερος, ο Ωρωπός, οι βασιλείς της Μακεδονίας, οι θεσμοί της Μακεδονίας, οι θεοί των Μακεδόνων κτλ., αλλά δεν μπορούν να προφέρουν, ούτε καν το γράμμα δέλτα των λέξεων Μακεδόνας, Μακεδών, Μακεδονία, Μακεδονικός. Ο Μακεδόνας, (ο Μακεδών, ο Μακεδνός, ο Μακεδανός), στη Βουλγαροσερβική γλώσσα τους λέγεται **Μακεδонец Μακεντόνετς**, η Μακεδονία λέγεται Μαкедонија Μακεντόνιγια και ο Μακεδονικός λέγεται Македонски Μακεντόνσκι. Είναι φανερό, βεβαίως, ότι όλα

αυτά είναι **Σερβικά**, διότι στη **Σερβική γλώσσα ο Μακεδών λέγεται ακριβώς έτσι, Македонец Μακεντόνετς**, η Μακεδονία λέγεται επίσης έτσι, Македонија Μακεντόνιγια και ο Μακεδονικός λέγεται επίσης έτσι, Македонски Μακεντόνσκι. Στη **Βουλγαρική** γλώσσα επίσης, ο Μακεδών λέγεται Македонец Μακεντόνετς, η Μακεδονία λέγεται Македонија Μακεντόνιγια και ο Μακεδονικός Македонски Μακεντόνσκι. Στη **Ρωσική** γλώσσα επίσης, ο Μακεδών λέγεται Македóнец Μακεντόνετς, η Μακεδονία λέγεται επίσης Македóнија Μακεντόνιγια και ο Μακεδονικός επίσης Македóнский. Η ταυτότητα των Βαρδαρίτικων λέξεων με τα Σερβικά, τα Βουλγαρικά και τα Ρωσικά, ασφαλώς δεν πρέπει να ξενίζει κανέναν. **Εγώ έχω καταγράψει ΧΙΛΙΑΔΕΣ Βαρδαρίτικες λέξεις όμοιες με τις Σερβικές, τις Βουλγαρικές και τις Ρωσικές.**

Αν αναρωτιέστε πώς είναι δυνατόν να ταυτίζονται οι Βαρδαρίτικες λέξεις με τις **ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ**, νομίζω ότι μπορώ να σας δώσω αμέσως την απάντηση. Οι κάτοικοι των Σκοπίων, οι Βούλγαροι των Σκοπίων, τα οποία ανήκαν στην **Περιφέρεια Βαρντάρσκα της Γιουγκοσλαβίας**, μετά την κατάρρευση της χώρας τους (Γιουγκοσλαβίας), από την επίθεση των Γερμανών τον Απρίλιο του 1941, υποδέχθηκαν και καλωσόρισαν τους Γερμανούς κατακτητές και τους Βουλγάρους, συμμάχους των Γερμανών, τους οποίους οι Σκοπιανοί θεωρούσαν αδελφία, **έχοντας σε περίοπτη θέση την φωτογραφία του Αδόλφου Χίτλερ**, χάρτη της μίας και μόνης και αληθινής Μακεδονίας την οποία οι βαρβαροβάρβαροι αυτοί επιβουλεύονται παλαιόθεν, περιλαμβανομένης φυσικά της Θεσσαλονίκης και της Χαλκιδικής και μέχρι τη Θεσσαλία, και **επιγραφή στη Βουλγαρική γλώσσα**, βεβαίως, η οποία γράφει: ЕДННЬ НАРОДЪ (ENTN NARONT) ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, ЕДННЬ ЦАРЬ (ENTN ΤΣΑΡ) ΕΝΑΣ ΤΣΑΡΟΣ, ЕДНО ЦАРСТВО (ENTNO ΤΣΑΡΣΤΒΟ) ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟ. Τη σχετική φωτογραφία έχει δημοσιεύσει η εφημερίδα ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ το ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 2008). Οι Γερμανοί κατέλαβαν τα Σκόπια στις 8 Απριλίου 1941 και τα άφησαν στους Βουλγάρους συμμάχους τους στις 22 Απριλίου 1941. Οι Βούλγαροι, για να εξασφαλίσουν τον εκβουλγαρισμό των πολιτών έκλεισαν τα σερβικά σχολεία και τις εκκλησίες και ίδρυσαν νέα σχολεία, θέατρο, βιβλιοθήκη, μουσείο και το Πανεπιστήμιο του Βασιλιά Μπόρις. Αποδεικνύεται λοιπόν ότι κάθε βάρβαρος ο οποίος θέλει να ελέγξει και να κυριαρχήσει στην Ελλάδα μας και στις θάλασσές μας πρέπει πρωτίστως να κυριαρχήσει στη Μακεδονία μας και τη Θράκη μας.

Την ίδια στιγμή λοιπόν (Απρίλιο του 1941) που τα παλληκάρια της Ελλάδος, τα οποία πολεμούσαν από τον Οκτώβριο του 1940 στο μέτωπο της Ηπείρου τους Ιταλούς φασίστες και τους Αλβανούς οι οποίοι τους ακολουθούσαν, και στα οχυρά της Μακεδονίας και της Θράκης τους επιτιθέμενους Εθνικοσοσιαλιστές (NAZI) του Χίτλερ, από τη Βουλγαρία η οποία τους παρέσχε ελεύθερη διέλευση, (και τα στρατεύματα της οποίας τους ακολούθησαν στην επακολουθήσασα κατοχή της Μακεδονίας και της Θράκης), αγωνιζόμενα για την ελευθερία και την ακεραιότητα της πατρίδος μας, **οι Βαρδαρίτες (οι Σκοπιανοί) εκδήλωναν την αγάπη τους στον δικτάτορα Αδόλφο Χίτλερ κρατώντας την φωτογραφία του και υποδεχόμενοι με χαρές τους Γερμανούς Ναζιστές και τους Βούλγαρους στρατιώτες.** Αξίζει να σκεφθεί κάποιος ότι η Ελλάδα μας ήταν η χώρα η οποία έδωσε την πρώτη μεγάλη νίκη.

Επιβάλλεται να δουν όλοι το δημοσίευμα **ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΑΝΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ**. ΤΟΜΟΣ Α΄. Θ. ΡΙΖΑΚΗΣ - Ι. ΤΟΥΡΑΤΣΟΓΛΟΥ. ΕΚΔΟΣΗ Τ.Α.Π.Α./ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ - ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ. ΑΘΗΝΑ. 1985, όπου υπάρχουν δεκάδες (221) Μακεδονικές δηλαδή Ελληνικές επιγραφές σε στήλες διαφόρων ειδών

(αναθηματικές, τιμητικές, επιτύμβιες, απελευθερωτικές, επιστολές, κατάλογοι, ψηφίσματα κτλ.), για να καταλάβουν ότι στην **ΑΝΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ** κατοικούσαν Μακεδόνες, Έλληνες δηλαδή, και όχι κλεφτοσκοπιανοί, Σλάβοι, Αλβανοί, Ουννοταταρομογγόλοι και λοιποί. Όλες αυτές οι επιγραφές, έχουν Ελληνικά γράμματα φυσικά, και παραστάσεις με Ελληνικά θέματα βεβαίως.

Ιδού μερικές επιγραφές του δημοσιεύματος αυτού.

Η Μακεδονική επιγραφή μαρμάρινης επιτύμβιας αναθηματικής στήλης με ασιδωτή απόληξη, φέρουσα ανάγλυφη παράσταση τεσσάρων μορφών σε στάση, ήτοι, θωρακοφόρο νέο με δόρυ και ξίφος, γενειοφόρο άνδρα με ιμάτιο, γυναίκα με χιτώνα, ιμάτιο και σκήπτρο, και μικρότερη γυναικεία μορφή με χιτώνα και ιμάτιο, και στο αέτωμα παράσταση δύο αντωπών φιδιών τα οποία συγκρατούν με το στόμα τους ένα αυγό, η οποία βρέθηκε στην **Αχλάδα Φλωρίνης** (ή τον **Σκοπό**, οι οικισμοί είναι όμοροι) έχει ως εξής: "**Αύρηλιος Ίουλιανός τόν υιόν Λυσίμαχον άνέθηκεν ις θεόν Άλέξανδρον**". (ις θεόν αντί εἰς θεόν). Η στήλη αυτή ανάγεται στα μέσα του 3^{ου} μ.Χ. αιώνα. Οι τρεις μορφές, πιθανότατα, αντιστοιχούν στον βασιλιά Φίλιππο Β', τον Μέγα Αλέξανδρο και την Ολυμπιάδα. Σημειώνεται ότι υπήρξε λατρεία και θεοποίηση του Μεγάλου Αλεξάνδρου και της Ολυμπιάδας στη Μακεδονία.

Η Μακεδονική επιγραφή επιτύμβιας στήλης με ανάγλυφη παράσταση πέντε ορθίων μορφών, άνδρα με θώρακα, ασπίδα και δόρυ (Άρης;), καλυπτροφόρου και ιματιοφόρου γυναίκας, Ηρακλή με ρόπαλο και λεοντή, ιματιοφόρου άνδρα και γενειοφόρου άνδρα με τρίαινα στο αριστερό χέρι (Ποσειδών), η οποία βρέθηκε στις **Κάτω Κλεινές Φλωρίνης**, έχει ως εξής: "**.....αγχων αυτώ και Δα..η... (άπ)οθανούση νύμφη ΔΝΩ – ΙΑ ...ΡΩΤΕΟΝ γένετ' αυτός Άλεξά(νδ)ρω θεοειδί' καί ζωίσις ΠΡΙΑ ..... όμοϋ θέτο σήμ' επί τύ(μβω) ...ριδίκη τε θυγατρί έη φρεσί .....ΑΕΙΔΥΙΗ γαμβρώ τε ίητρῶ (Θ)εοδώρω σοφῶ άνδρί....**". (νύμφη αντί νύμφη, θεοειδί αντί θεοειδεῖ).

Η Μακεδονική επιγραφή του άνω τμήματος μαρμάρινης επιτύμβιας ανάγλυφης στήλης με τριγωνική απόληξη-αέτωμα, με παράσταση από την οποία σώζονται οι κεφαλές δύο μορφών, η οποία βρέθηκε στην **Αιανή Κοζάνης** έχει ως εξής: "**Δημοκράτεα έαυτήν καί τόν άνδρα Κάστορα ήρωα ... καί τά τ(έκνα) (....)ωτα, Προκοπήν, Άγαθοκλέ(α καί) Δημοκράτην**". (Δημοκράτεα αντί Δημοκράτεια. ....ωτα πιθανόν Έρωτα. Άγαθοκλέ(α καί), πιθανόν και Άγαθόκλε(αν καί). Η επιγραφή ανάγεται περί τα τέλη του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα.

Η Μακεδονική επιγραφή πλάκας, η οποία βρέθηκε στην εκκλησία του Αγίου Δημητρίου, μεταξύ Σειρηνίου και Κυρακαλής, στον δρόμο **Γρεβενών-Συνδένδρου**, έχει ως εξής: "**Μήτηρ ήδε σοί είμι Φιλωτέρα, ήν σύ θανουΐσαν έκτέρισες, Χρήστη, μητρί φέρουσα χάριν... τίς σε πόθος ταχύς έσχεν έμεϋ, τέκνον; Ώκύμορον δέ πένθος καί γενέτη γείναο καί γαμετή**". (έμεϋ αντί έμοϋ). Η επιγραφή ανάγεται στο 1^ο ήμισυ του 3^{ου} μ.Χ. αιώνα.

Η Μακεδονική επιγραφή μαρμάρινης παραλληλεπίπεδης μονολιθικής σαρκοφάγου, με παραστάσεις Βελλεροφόντου σε Πήγασο εναντίον της Χίμαιρας και πάνω από αυτόν ιπτάμενης σφίγγας, και δύο σκηνών κυνηγιού, και στο κάτω μέρος ανάγλυφης παράστασης παιδιού, η οποία βρέθηκε στο **Κέντρον Βεντζίου Γρεβενών**, έχει ως εξής: "**Ζών Άσκληπιάδης ληνόν θέτο τήνδε έαυτώ ....ην μελετών έρχομένου θανάτου**". Η επιγραφή ανάγεται στο 1^ο ήμισυ του 3^{ου} π.Χ. αιώνα.

Η Μακεδονική επιγραφή μαρμάρινης επιτύμβιας στήλης, με ανάγλυφη παράσταση από την οποία σώζονται, το κάτω τμήμα μικρού παιδιού προς τα αριστερά, ιματιοφόρος άνδρας και μέρος δένδρου με περιτυλιγμένο γύρω του φίδι, η οποία βρέθηκε στα χαλάσματα της παλαιάς εκκλησίας των Εισοδίων της Παναγίας στον **Αρχάγγελο Νεστορίου Καστοριάς**, έχει ως εξής: “**Νικάνωρ Νικάνορος ἤρως χαῖρε Νικάνωρ ἐπί παιδί τάφον Νικάνορι τόνδε θῆκε λίθος δ’ ἐνέπει ταῦτα παρερχομένοις μούνος ἐγώ πατρός καί μητέρος ἐν μεγάροισιν θρέφθην ἄλλ’ Ἄιδης οὐκ ἔλεεῖν ἔμαθεν, ἀλλά με δωδεκέτηρον ὑπό χθονός ἤγαγε παῖδα ἐλπίδας ἐκκόψας ἡμετέρων τοκέων κείμαι δ’ ἠιθέων τε καί εὐσεβέων ἐνὶ χώρῳ, πατρί μὲν οἰκτρὸς ἐμῷ, πᾶσι δὲ κείθι φίλος τοῦτο δ’ ἐμῆς γνώμης ἀστοῖς ἔτι νηπιάχός περ ἐξενέπω τέκνων λείψανα πολλά λιπεῖν δώμασιν εἰ γάρ καί τι παρασφήλειέ τις αἴση οὐποτέ γ’ ἐν κραδίῃ πένθος ὅμοιον ἔτλη**”. Η επιγραφή αυτή ανάγεται στον 1^ο μ.Χ. αιώνα.

Η Μακεδονική επιγραφή μαρμάρινου πεσσοειδούς βωμού με συμφυή τετράπλευρη βάση, θραυσμένου άνω και δεξιά, ο οποίος βρέθηκε στην **Άρμισσα Πέλλης**, έχει ως εξής: “**Μαρκελιανή Άνχειά Έλίω Άλεξάνδρω τῷ γλυκυτάτῳ ἀνδρὶ ἐκ τῶν εἰδίων μνήμης χάριν ..... ὅς ἂν δέ τοῦτον τόν βωμόν λοιμάνη δῶσι τῷ φύσκῳ...**”. (Έλίω αντί Αίλίω, εἰδίων αντί ίδίων, δῶσι αντί δώσει). Η επιγραφή ανάγεται περί το έτος 240 μ.Χ.

Η Μακεδονική επιγραφή στήλης, η οποία βρέθηκε στα ερείπια της εκκλησίας της Παναγίας στο **Παλαιόκαστρο του Βελβενδού Κοζάνης**, έχει ως εξής: “**.....ΗΚΑΜΕΝΙ.....ΙΜΕΝ τήν κτῆσιν διά τῆς ...ρας βοηθείας ἔτει ἄχρι νῦν ... ἡμεῖς καταφρονούμεθα καί ὑμετέρου πατρός μνήμη τοῦ ... τος παρ’ ἡμῶν χάριν καί φυ.... τος ἐάν ὑμεῖς θέλητε. ἔρρωσθε**”. (ἔτει αντί ἔτι). Η επιγραφή ανάγεται στο 2^ο μ.Χ. αιώνα.

Η Μακεδονική επιγραφή σε αργυρή ομφαλωτή φιάλη με σφυρήλατη διακόσμηση από φύλλα λωτού και ανθέμια, η οποία βρέθηκε στην **Κοζάνη** έχει ως εξής: “**Άθαναίας: ἰαρά: τᾶς Μηγαροῖ**”. Χρονολογείται στο πρώτο τέταρτο του 5^{ου} π.Χ. αιώνα. Η ονομασία Μέγαρα υπήρχε και σε χωριό της Μακεδονίας. Αναφέρεται από τον Πλούταρχο. “...νεανίσκοις οὔσι πιστοῖς καί ῥωμαλέοις, ἀνά κράτος φεύγειν καὶ **Μεγάρων** ἔχεσθαι χωρίου Μακεδονικοῦ προστάξαντες.” (“Πύρρος, 2. 2-3”)

Η Μακεδονική επιγραφή σε τμήμα αναθηματικού αναγλύφου από λευκό μάρμαρο, με παράσταση, από την οποία σώζονται τα άκρα όρθιας ανδρικής μορφής, που βρέθηκε στον **λόφο του Αγίου Ελευθερίου Κοζάνης**, έχει ως εξής: “**Δί Έψίστω Όρέστης Λιμναίου**”. Η επιγραφή ανάγεται στο 2^ο π.Χ. αιώνα.

Η Μακεδονική επιγραφή σε μαρμάρινη βάση αγάλματος άνδρός, από το οποίο σώζονται μόνο τα άκρα των ποδιών, που βρέθηκε στον **λόφο του Αγίου Ελευθερίου Κοζάνης**, έχει ως εξής: “**Πολύστρατος Άτάλου Έρδάρριος Έρακλεῖ Προπυλαίω εὐχαριστήρια**”. Η επιγραφή ανάγεται στα μέσα του 2^{ου} π.Χ. αιώνα. Προπυλαίος αποκαλείται ο Ηρακλής ως προστάτης των Πυλών. Πύλη είναι η μεγάλη θύρα πόλεως, φρουρίου, ανακτόρου. Το εθνικό όνομα Έρδάρριος δεν απαντά σε κάποια άλλη επιγραφή.

Η Μακεδονική επιγραφή μαρμάρινης αναθηματικής πλακοειδούς στήλης, θραυσμένης κάτω δεξιά, με ανάγλυφη παράσταση ιματιοφόρου Διός με γυμνό στήθος και κεφαλή προς τα δεξιά, που κρατεί στο δεξί χέρι του κυλινδρικό αντικείμενο,

πιθανότατα κεραυνό, η οποία βρέθηκε στον **λόφο του Αγίου Ελευθερίου Κοζάνης**, έχει ως εξής: **“Δί Κρονίδη Διομήδης Διονυσίου εύχην”**. Η στήλη αυτή ανάγεται στο 2^ο - 1^ο π.Χ. αιώνα.

Επιβάλλεται να δουν όλοι το δημοσίευμα ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΚΑΤΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, ΤΕΥΧΟΣ Α΄, ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΒΕΡΟΙΑΣ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΑΣ ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ - Μ.Β. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ-ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ, ΑΘΗΝΑ 1998, όπου υπάρχουν 512 Μακεδονικές δηλαδή Ελληνικές επιγραφές.

Επιβάλλεται να δουν όλοι και τα δημοσιεύματα, του MICHAEL MITCHINER, “INDO-GREEK AND INDO-SCYTHIAN COINAGE, VOLUME 1, HAWKINS PUBLICATIONS, 1975, LONDON”, και των DR. OSMUND BOPEARACHCHI & AMAN UR RAHMAN, “PRE-KUSHANA COINS IN PAKISTAN, Έκδοση Iftikhar Rasul IRM Associates (Pvt) Ltd”, για να δουν το μεγαλείο του Μακεδονικού Ελληνισμού, τους 51 βασιλεύσαντες Μακεδόνες στην Κεντρική Ασία και την Ινδία και τα νομίσματά τους. Όλα τα νομίσματα αυτά, έχουν γραμμένα με **Ελληνικά γράμματα** φυσικά τα **ΕΛΛΗΝΙΚΑ** ονόματα των **Μακεδόνων βασιλέων και φέρουν παραστάσεις με Ελληνικά θέματα**.

Μερικές επιγραφές επί των νομισμάτων έχουν ως εξής:

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΥΚΡΑΤΙΔΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΥΚΡΑΤΙΔΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΕΓΑΣ ΕΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΥΚΡΑΤΙΔΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΕΟΥ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΗΛΙΟΚΛΕΟΥΣ, ΗΛΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΗΣ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΙΚΗΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΙΟΔΟΤΟΥ, ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΘΕΟΥ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΥΘΥΔΗΜΟΥ, ΕΥΘΥΔΗΜΟΥ ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΘΕΟΥ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΙΠΠΟΣΤΡΑΤΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΙΠΠΟΣΤΡΑΤΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΠΟΛΥΞΕΝΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΙΚΗΤΟΥ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΔΙΟΜΗΔΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛ. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΥΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΥΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ (Β)ΟΝΩΝΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΑΛΙΡΙΣΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΑΛΙΡΙΣΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΖΙΛΙΣΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΖΟΥ.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΘΕΟΤΡΟΠΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑΣ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΡΜΑΙΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΡΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΤΗΛΕΦΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΙΚΗΤΟΥ ΛΥΣΙΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΙΚΗΤΟΥ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΑΡΧΕΒΙΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΑΝΤΙΑΛΚΙΔΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΕΠΑΝΔΡΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΝΙΚΙΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ,
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ .....
ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ.
ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ,
ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ, ΕΥΘΥΔΗΜΟΥ
ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΖΩΙΛΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΖΩΙΛΟΥ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥ.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΝΤΑΛΕΟΝΤΟΣ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ ΑΜΥΝΤΟΥ.

Χωρίς την εκχώρηση του υπέρλαμπρου, του αστραφτερού, του ακτινοβόλου, του εκτυφλωτικού, του απαστράπτοντος, του πολυδόξαστου, του πανενδόξου, του θρυλικού, του περιφανούς, του μεγαλειώδους, του πολυύμνητου Ελληνικού ονόματος ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, οι Ουννοταταρομογγόλοι Σκοπτιανοί δεν μπορούν να κάνουν κανένα κακό στην Ελλάδα μας. Ας κάνουν όσες αηδίες θέλουν, ας λένε όσες βλακειές θέλουν. Μόνον η απόδοση, από εμάς τους Έλληνες που είμαστε οι κτήτορες, σ' αυτούς τους Ουννοταταρομογγόλους, του πανίερου Ελληνικού ονόματος ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ μπορεί να κάνει κακό και μάλιστα μεγάλο κακό στην πατρίδα μας. Όσοι ανιστόρητοι και αντιιστόρητοι τους αναγνωρίζουν ως Μακεδονία είναι αδιάφοροι ακόμη και αν λέγεται ΚΛΕΦΤΡΟΝΙΑ (THEFTONIA) και επίσης γελοιοποιούνται οι ίδιοι.

Για να μην μας γελοιοποιούν πλέον οι κλεφτοσκοπτιανοί με αλυτρωτικές αηδίες, αλήθεια ποιον θέλουν να λυτρώσουν και από ποιον, και γιατί εμείς οι Έλληνες τους ανεχόμαστε να τα λένε, ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΜΑΣ ΔΙΑΤΑΞΗ Η ΟΠΟΙΑ ΝΑ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΟΤΙ ΟΠΟΙΑ ΟΜΟΡΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΠΕΡΙΟΧΗ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΦΕΡΕΙ, ΦΕΡΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΘΑ ΠΡΟΣΑΡΤΗΘΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΔΙΟΤΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΚΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΕΝ ΝΟΕΙΤΑΙ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΩΡΙΕΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. Το αναφέρει ευκρινέστατα ο γεωγράφος και ιστορικός Στράβων, πριν 2.000 χρόνια, ο οποίος έγραψε τι είναι η Μακεδονία σε σχέση με την Ελλάδα: "Λοιπή δ' ἐστὶ τῆς Εὐρώπης ἢ τε Μακεδονία καὶ τῆς Θράκης τὰ συνεχῆ ταύτη

μέχρι Βυζαντίου καί ἡ Ἑλλάς καί αἱ προσεχεῖς νῆσοι. **ἔστι μὲν οὖν Ἑλλάς καὶ ἡ Μακεδονία** νυνὶ μέντοι τῇ φύσει τῶν τόπων ἀκολουθοῦντες καὶ τῷ σχήματι χωρὶς ἔγνωμεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος τάξει καὶ συνάψαι πρὸς τὴν ὁμορον αὐτῇ Θράκην μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Προποντίδος". ("Γεωγραφικά, Ζ'. Απόσπασμα 9"). "Απομένει ἀπὸ τὴν Ευρώπη ἡ Μακεδονία, τὰ γειτονικά μέρη τῆς Θράκης ἕως τὸ Βυζάντιο, ἡ Ελλάδα καὶ τὰ γειτονικά νησιά. **ΒΕΒΑΙΩΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.** Εγὼ τώρα, ἀκολουθώντας τὸν φυσικὸ διαχωρισμὸ καὶ τὴ μορφολογία τῶν τόπων τὴν περιγράφω ξέχωρα ἀπὸ τὴν υπόλοιπη Ελλάδα καὶ τὴν συνάπτω με τὴν ὁμορὴ τῆς Θράκης, (που ἐκτείνεται) μέχρι τὴν ἐκβολὴ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Προποντίδος". Σε σημερινή ἀπόδοση, λοιπὸν, ἡ ὁποία δὲν διαφέρει σε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ σημαίνει. **Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΑΔΑ.** Εἴαν οἱ Σκοπιανοὶ θέλουν νὰ λέγονται Μακεδόνες, τρομάρα τους, τότε κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ εἶναι, πρωτίστως, Ἕλληνες.

Οἱ Βαρδαρίτες (οἱ Σκοπιανοί), ἀσφαλῶς γνωρίζουν ὅτι ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὰ Σκόπια καὶ ἡ ΒΑΡΝΤΑΡΣΚΑ, στους ἀρχαίους χρόνους ἦταν ἡ Παιονία καὶ ἡ Δαρδανία. Μετὰ τους Βαλκανικοὺς πολέμους ἡ περιοχὴ τους ἦταν ἡ **ΝΟΤΙΑ ΣΕΡΒΙΑ, ἡ ЈУЖНА СРБИЈА, (ЈУЖНА СРБИЈА), ГИΟΥЗНА СΕΡΜΠΙΓΙΑ,** καὶ ὄχι κάποια Ψευδομακεδονία. Στὴ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1929 ΚΑΙ 1939 ἐπίσης, (АДМИНИСТРАТИВА ПОДЕЛА ΚΡΑЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ 1929 И 1939 ГОДИНЕ), ἡ περιοχὴ τους ἦταν ἡ ΒΑΡΔΑΡΣΚΑ ΒΑΝΟΒΙΝΑ, ΒΑΡΝΤΑΡΣΚΑ ΜΠΑΝΟΒΙΝΑ, ἡ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΔΑΡΗ καὶ ὄχι κάποια Ψευδομακεδονία.

Οἱ Βαρδαρίτες (οἱ Σκοπιανοί), γνωρίζουν ἀσφαλῶς τὴ Σλαβικὴ τους ταυτότητα καὶ προέλευση, καὶ ἐπειδὴ θεωροῦν ὅτι αὐτὴ εἶναι ταπεινὴ, ἐπιδιώκουν νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν με ὅ,τι πιο μεγαλειώδες, περήφανο, ξακουστὸ καὶ ὀνομαστὸ ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἡ παγκόσμιος ἱστορία. Τὸ 925 μ.Χ. ὁ αυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ρωμανὸς Α΄ ὁ Λεκαπηνός, σε ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν τσάρο τῶν Βουλγάρων Συμεών, ὁ ὁποῖος ἠθέλε νὰ ἀποκαλεῖται καὶ αὐτὸς "βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων", τοῦ ἐπεσήμανε ὅτι "**ἀλλοτρίοις ὀνόμασι ἐαυτοὺς καλλωπίζουσι**", ὅπερ καὶ οἱ Βαρδαρίτες πράττουσι.

Οἱ πολιτικοὶ τῆς πατρίδος μας οφείλουν νὰ πράξουν τὸ αὐτονόητο καὶ νὰ ὑπερασπιστοῦν ἐπιτέλους αὐτὸ που οἱ Σκοπιανοὶ ἐπὶ χρόνια τώρα μας κλέβουν χωρὶς ἐπιπτώσεις γι' αὐτοὺς. Οἱ πολιτικοὶ μας πρέπει, οφείλουν, ἐπιτέλους νὰ σταματήσουν νὰ κρύβονται, νὰ ἀφήσουν τὰ προδοτικὰ μισόλογα γιὰ δῆθεν συμβιβασμὸ, γιὰ χρῆση ἐνὸς ὀνόματος με γεωγραφικὸ προσδιορισμὸ ἐναντὶ ὅλων, ἐννοώντας τὴν ἐκχώρηση τοῦ πανενδόξου Ἑλληνικοῦ ὀνόματος **ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ,** καὶ ἄλλες τέτοιες προδοτικὲς ἀηδίες, (ἀλήθεια ποιο θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ τι θὰ περιλαμβάνει;), νὰ σταματήσουν νὰ μας θεωροῦν ἠλίθιους ἰθαγενεῖς καὶ ἐπιβάλλεται πλέον νὰ διαφεύσουν "...ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, **ὀλίγοι δὲ ἄνδρες**". (Ἡρόδοτος, "7. 210.2"). Οἱ πολιτικοὶ τῆς πατρίδος μας πρέπει νὰ γίνουν ἄνδρες, ὅπως λέει καὶ ὁ Ὅμηρος. "ὦ φίλοι **ἄνδρες ἔστε** καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε," (Ιλιάς, Ε529), "**ἄνδρες ἔστε** φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς," (Ιλιάς, Ζ112, Θ174, Λ287, Ο487, Ο734, Π270, Ρ185). Ἡ χρῆση ἐνὸς ὀνόματος ἐναντὶ ὅλων, ἀσφαλῶς, **ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΜΕ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟΝ ΟΡΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.** Οἱ Σκοπιανοὶ δὲν ἦταν ποτέ Μακεδόνες. Οἱ Σκοπιανοὶ δὲν εἶναι Μακεδόνες καὶ δὲν θὰ γίνουν ποτέ Μακεδόνες. Ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ ἀγωνισθεῖ καὶ νὰ πολεμήσει γιὰ κάτι τὸ τόσο αὐτονόητο, ὅτι ἡ **Μακεδονία εἶναι Ελλάδα,** ὅτι τὸ

τρισένδοξο Ελληνικό όνομα **ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ** δεν παραχωρείται, είναι βέβαιο ότι δεν είναι ικανός να προασπίσει και άλλα συμφέροντα της χώρας μας. Γι' αυτό, πριν προδώσει την πατρίδα μας, καλά θα κάνει να μας αδειάσει τη γωνιά.

Οι δικαστικές αρχές της πατρίδος μας πρέπει να γρηγορούν και οφείλουν να καταδικάσουν αμέσως κάθε εμετικό ουτιδανό προδότη, ο οποίος θέλει να ανοίξει την κερκόπορτα, και να τον στείλουν για τους επόμενους άπειρους αιώνες στα τρίςβαθα της γης για να χαθούν ακόμη και οι σκόνες του. Το θέμα του σφετερισμού του ονόματος της Μακεδονίας μας από τους Βαρδαρίτες, εξαρτάται πρωτίστως από εμάς τους Έλληνες. Οι Έλληνες δεν θέλουμε και δεν πρέπει να ανεχόμαστε προσκυνημένους Έλληνες. Οι Έλληνες δεν θέλουμε επίσης ως ηγέτες μας ανάξιους, ανθρωπάρια, ανθρώπια, ανθρωπίσκους και προσκυνημένους.

Ο μεγάλος ήρωας της Ελλάδος μας ο **Θεόδωρος Κολοκοτρώνης**, όταν εκινδύνευε η Επανάσταση και κάποιοι προσκυνούσαν, έσωσε τον αγώνα της ελευθερίας των Ελλήνων διατάσσοντας, **“φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους”**. Αυτό αφορούσε, όπως γράφει ο Τρικούπης, τα πλείστα των χωριών των επαρχιών Πύργου, Γαστούνης, Πατρών, Βοστίτισης και Καλαβρύτων. (Σπ. Τρικούπη, “Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης, Τόμ. 7, Βιβλίο 4ο, Α' Μέρος, σελ. 169”).

Ο **Κολοκοτρώνης** επίσης δεν ανεχόταν και δεν συγχωρούσε τους προδότες. “Μίαν ημέραν επίασεν η αστυνομία ένα ύποπτον δια προδοσίαν, ότι εσκόπευε τάχα να υπάγη εις την Τριπολιτσάν εις τους Τούρκους, τον έβαλαν εις φύλαξιν, οι δε αξιωματικοί του αρχηγού (Κολοκοτρώνη) και χωριστά οι υπασπισταί του έκαμαν την ακόλουθον ωμότητα, αλλά πολύ ωφέλιμον δια την σωτηρίαν των άλλων, **τον έστειλαν τον προδότην καταδικασθέντα εις του Τσαλή τον Έλατον από κάτω όπου σταυρώνει ο δρόμος και τον έκαμαν τέσσερα κομμάτια. Εκρέμασαν το κομμάτια τριγύρω του τόπου όπου τον ελιάνισαν, και τα κοιλάντερα και αίματα έμειναν κατάστρατα και τα έβλεπαν οι διαβάται και συγγενείς των στρατιωτών οι οποίοι από εκεί επερνούσαν”**. (ΦΩΤΑΚΟΥ, “ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ”, σελ. 58, Π.Δ. Σακελλαρίου, Αθήνα, 1858).

Ο Κολοκοτρώνης φαίνεται να γνωρίζει για την διπλή μάστιγα που αναφέρει ο Αισχύλος και αγαπά ο θεός του πολέμου Άρης, “διπλή μάστιξ, τήν Άρης φιλεῖ”, (“Αγαμέμνων, 642”) δηλαδή φωτιά και ξίφος. Όταν κάποιος Έλληνας πήρε από τον Ιμπραήμ 300 μπαρμπούτια, για να πάει να κατασκοπεύσει τον Κολοκοτρώνη και να του αναφέρει πού βρίσκεται και τι στρατό έχει, προκειμένου ο Ιμπραήμ να του επιτεθεί, ο γίγαντάς μας έπιασε αυτό το βρωμερό σκουπίδι, αυτόν τον άτιμο προδότη και τον κρέμασε στη δημοσιά, δυό ώρες έξω από τα Καλάβρυτα. <Τον εκρέμασα με ένα χαρτί που έλεγε το φταίξιμό του. **“Προδότης του έθνους”**> λέει ο Κολοκοτρώνης. Ο Κολοκοτρώνης κατάλαβε αμέσως ότι ο προδότης αυτός είχε κάνει πράξεις, των οποίων η τιμωρία έπρεπε να ήταν η αγχόνη, η κρεμάλα “**εργα κρείσσον' αγχόνης**”, “**έν αγχόνας θάνατον λαβείν**”. Το χαρτί αυτό ο Κολοκοτρώνης το είχε βάλει στο στήθος και στην πλάτη του προδότη. Τον κρεμασμένο τον είδαν, και το χαρτί αυτό το διάβασαν και οι προσκυνημένοι οι οποίοι ακολουθούσαν τον Ντελή Αχμέτ πασά στην Πάτρα. (Γ. Τερτσέτη, “Απομνημονεύματα Κολοκοτρώνη”, Κεφ. ΙΑ').

Όταν ο αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος ΙΑ' ο Παλαιολόγος απήντησε στον Μωάμεθ **ότι δεν ήταν δικαίωμά του, αλλά ούτε και κανενός άλλου κατοίκου, να του παραδώσουν την Κωνσταντινούπολη**, “Τό δέ τήν πόλιν σοί δοῦναι οὔτ' έμόν έστί

οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινή γάρ γνώμη πᾶντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καί οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν”, ποιοί νομίζουν ὅτι εἶναι αυτοί οἱ μικροί, ολίγοι, ελάχιστοι καὶ ἀσήμαντοι πολιτικάντηδες, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκχωρήσουν τὸ ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟ, τὸ ΓΙΓΑΝΤΙΟ, ΤΟ ΠΑΝΕΝΔΟΞΟ ΚΑΙ ΠΟΛΥΥΜΝΗΤΟ ὄνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στους Βαρδαρίτες, αὐτοὺς τοὺς ελεεινοὺς σφετεριστὲς καὶ ἀθλιούς πλαστογράφους τῆς Ἱστορίας; **Οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἱστορία δὲν θα ξεχάσουμε ποτέ ὅσους κάνουν αὐτὴ τὴν προδοσία. Βέβαιο εἶναι πάντως ὅτι θα ἔλθει καὶ ἡ ὥρα ἀπόδοσης τῶν ευθυνῶν τοὺς ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης.** Ὁ Εφιάλτης δὲν γλύτωσε τὴν τιμωρία γιὰ τὴν προδοσία του. Ὁ Εφιάλτης βρῆκε τὴν Αντικύρα καὶ τὸν Αθηνάδη του.

Ὅταν ὁ Σουλιώτης καπετάνιος Λάμπρος Τζαβέλλας **αρνιόταν νὰ του πάρει ὁ Αλὴ Πασάς τῶν Ἰωαννίνων τὸ βουνό του, καὶ ἦταν ἐτοιμος νὰ πεθάνει γι' αὐτό,** ποιοί νομίζουν ὅτι εἶναι αὐτοί οἱ ἀτίμοι καὶ ἀπίστοι πολιτικάντηδες, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκχωρήσουν τὸ ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟ, τὸ ΦΩΤΕΙΝΟΤΑΤΟ, τὸ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ὄνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στους Βαρδαρίτες; Ἰδοὺ τι ἀπήντησε, τι ἔγραψε ὁ Λάμπρος Τζαβέλλας στὸν Αλὴ Πασά: “Βεζύρ Αλὴ Πασᾶ, Χαίρομαι ὅπου ἐγέλασα ἓνα δόλιον· εἶμ' ἐδῶ νὰ διαφεντεύσω τὴν πατρίδα μου ἐναντίον εἰς ἓνα κλέφτην σάν κ' ἐσένα. Ὁ υἱός μου θέλει ἀποθάνει, ἐγὼ ὅμως ἀπελπίστως θέλω τὸν ἐκδικήσω, πρὶν ἀποθάνω. Κάποιοι Τοῦρκοι σάν κ' ἐσένα θὰ 'ποῦν πῶς εἶμαι ἄσπλαχνος πατέρας μὲ τὸ νὰ θυσιάσω τὸν υἱόν μου γιὰ τὸν ἰδικόν μου λυτρωμόν. Ἀποκρίνομαι, ὅτι ἂν ἐσύ μοῦ πάρῃς τὸ βουνόν, θέλεις σκοτώσῃ καὶ τὸν υἱόν μου μὲ τὸ ἐπίλοιπον τῆς φαμελιᾶς μου καὶ τοὺς συμπατριώτας μου· τότε δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατόν τους. Ἀμὴ ἂν νικήσωμεν, θέλει ἔχω καὶ ἄλλα παιδιὰ· ἢ γυναικὰ μου εἶναι νέα. Ἐάν ὁ υἱός μου νέος καθὼς εἶναι, δὲν μένει εὐχαριστημένος νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν πατρίδα του, αὐτός δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ζήσῃ καὶ νὰ γνωρίζηται ὡς υἱός μου· ἔτσι προχώρησε λοιπόν, ἄπιστε· εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ ἐκδικηθῶ, νὰ πῶ τὸ αἷμα σου. **Σούλι - Ἰούλιος 1792, Ἐγὼ ὁ ὤμοσμένος ἐχθρός σου Καπετάν Λάμπρος Τζαβέλλας**”.

Ὅταν ὁ Σουλιώτης καπετάνιος Τζήμας Ζέρβας **αρνιόταν νὰ δώσει ἔστω καὶ ἓνα λιθάρι ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς πατρίδος του στὸν Αλὴ Πασά,** ποιοί νομίζουν ὅτι εἶναι αὐτοί οἱ τρισπανάθλιοι πολιτικάντηδες, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκχωρήσουν τὸ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟ, τὸ ΠΑΝΕΝΔΟΞΟ, τὸ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ, τὸ Ἑλληνικότατο ὄνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στους Βαρδαρίτες; Ἰδοὺ τι ἀπήντησε Τζήμας Ζέρβας στὸν Αλὴ Πασά: “Βεζύρη Αλὴ Πασᾶ, Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπην πού ἔχεις γιὰτ' ἐμένα· μόν' τὰ πουργιὰ σου πού μοῦ γράφεις μὲ τὸν Μπέτσο νὰ μοῦ τὰ στείλῃς, νὰ μὴ μοῦ τὰ στείλῃς, γιὰτὶ δὲν ξέρω νὰ τὰ λογαριάσω, καὶ δὲν ξέρω τί νὰ τὰ κάνω· μόν' καὶ ἂν ἤξερα, πάλιν δὲν ἤμουν εὐχαριστημένος νὰ σοῦ δίνω οὔτε ἓνα λιθάρι ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς πατρίδος μου, καὶ ὄχι νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Σούλι διὰ τὰ πουργιὰ σου, καθὼς ὅπου φαντάζεσαι. Τιμαῖς καὶ δόξαις, πού μου ὑπόσχεσαι νὰ μοῦ δίνῃς δὲν μοῦ χρειάζονται, γιὰτὶ εἰς ἐμένα πλοῦτος, δόξαις καὶ τιμαῖς εἶναι τὰ ἄρματα μου, ὅπου μὲ ἐκεῖνα φυλάγω τὴν πατρίδα μου, τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, καὶ τιμῶ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σουλιώτου καὶ ἀποθανατίζω καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα. **Σούλι 4 Μαΐου 1801, Τζήμας Ζέρβας**”.

Γιὰ τοὺς πολεμάρχους Τζήμα Ζέρβα καὶ τὸν Φῶτο Τζαβέλλα ἀξίζει νὰ λεχθεῖ καὶ τὸ ἀκόλουθο: “Κατὰ τὴν τρίτην πολιορκίαν τοῦ Σουλιῶ οἱ Σουλιῶτες ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Φῶτο Τζαβέλλα ἐσημείωσαν σπουδαῖες ἐπιτυχίες. Οἱ μπέηδες τῆς Τσαμουργιάς καὶ Ἀρβανιτιᾶς συνεμάχησαν μαζί τοὺς ἔπειτα ἀπὸ τίς ἐπιτυχίες τοὺς. Ὁ Ἀλὴς ἀντέδρασε μὲ

πλεκτάνες και μέ τό χρήμα. Μπήκε στό Δέλβινο κ' έπιασε τούς έξ Σουλιώτες πού ήταν εκεί σάν έγγύηση τής Συμμαχίας. Σκότωσε τούς τέσσαρες και άφησε ζωντανούς τόν γυιό του Τζήμα Ζέρβα και τόν άδελφό του Φώτου, για νά διχάση τούς Σουλιώτες και νά κάμη ύποπτους στους συντρόφους των τούς δύο πολεμάρχους. Έστειλε μάλιστα και τόν Άλβανό Τσαπάρη από τό Μαργαρίτη, για νά μηνύση κρυφά ότι είναι φίλος αυτών των δύο οικογενειών. Όμως ο Τζήμας Ζέρβας και ο Φώτος Τζαβέλλας έδιωξαν τόν Τσαπάρη κ' έδωκαν έντολή νά γίνη κοινό μνημόσυνο των έξ παλληκαριών: <Ούτε κι' ο τύραννος ζωή των Σουλιωτών χαρίζει ούτε Σουλιώτης ζωντανός στά χέρια του λογάται>. Οί Σουλιώτες - κι' ανάμεσά τους μάνες κι' άδερφές των δυό ζωντανών - συγχώρεσαν τίς ψυχές των δυό ζωντανών μαζί μέ τούς πεθαμένους, άφοϋ διαβάσθηκε ή νεκρώσιμος άκολουθία και μοιράσθηκαν τά κόλλυβα"!

Άθλιος, ελεεινός λιποτάκτης, ανάξιος Έλληνας, άτιμος και προδότης, θα είναι όποιος Έλληνας δεν κάνει το καθήκον του, αδιαφορεί και δεν υπερασπίζεται το ΤΡΙΣΕΝΔΟΞΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΑΤΟ όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ από τους Βαρδαρίτες σφετεριστές. Το Ελληνικότατο όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ δεν είναι ένα απλό όνομα. Είναι το όνομα της μεγαλειώδους, της νικηφόρας, της αήττητης, της αινοτάτης, της αιώνιας, της ακατάβλητης, της ακατάλυτης, της ακαταμάχητης, της ακμάζουσας, της ακμαιοτάτης, της ακλόνητης, της άμαχης, της άμάχητης, της ανθηροτάτης, της άφθαρτης, της σφριγηλοτάτης, της δοξασμένης, της ονομαστής, της φημισμένης, της περιβλεπτης, της περίλαμπρης, της ευημερούσης, της υπερένδοξης, της περιλάλητης, της πολυθρύλητης, της πολυύμνητης ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ και το όνομα αυτό δεν εκχωρείται.

Σήμερα, δεν υπάρχει καθήκον σημαντικότερο από την υπεράσπιση της πατρίδας μας. **ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΙΣΠΑΝΑΘΛΙΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΑΝΘΕΛΛΗΝΕΣ, ΣΤΕΛΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ. ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΤΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΟΥΣΕΣ. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΤΑ ΕΚΧΩΡΟΥΜΕ, ΔΕΝ ΤΑ ΠΑΡΑΧΩΡΟΥΜΕ.** Οι πολιτικοί ταγοί μας ας το καταλάβουν πολύ καλά. **ΟΠΟΙΟΣ ΔΙΝΕΙ ΟΝΟΜΑ, ΔΙΝΕΙ ΕΛΛΑΔΑ. ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΔΩΣΑΜΕ ΠΟΤΕ.**

Κανένας προδότης στα χρόνια της νεότερης Ελλάδας, ούτε ο Πήλιος Γούσης στο Σούλι, ούτε ο Θανάσης Βάγιας στα Γιάννενα, ούτε ο Μπόσινας από τη Μάνη, ο Τσιπιανίτης, ο Γιάννης από το χωριό Μπουμπούκα, δεν μισήθηκε όσο ο Δημήτρης Νενέκος στην Πελοπόννησο. Όσοι προδότες τολμήσουν να εκχωρήσουν το μεγαλειώδες όνομα της Μακεδονίας μας, θα μισηθούν από τους Έλληνες περισσότερο από τον Εφιάλτη, τον Πήλιο Γούση, τον Θανάση Βάγια, τον Δημήτρη Νενέκο και τους άλλους προδότες. Το άτιμο όνομά του, δικαίως, θα γίνει συνώνυμο του προσκυνημένου, του τρισπανάθλιου προδότη και του πωλητή των ιδεών του Ελληνισμού.

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΜΑΚΕΔΩΝ ΦΛΩΡΙΝΙΩΤΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΧΩΡΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ